

ĐƯỜNG VÀO TÌNH SỬ

Đình Hùng

Đường Vào Tình Sử
thơ Đình Hùng
tựa Đoàn Thêm
Nam Chi (Sài Gòn) xuất bản năm 1961
Đại Nam in lại sau 1975.

*Những cánh hoa này rất mỏng manh
Ngày mai cho gió cuốn xa cành
Và ngày mai nữa em đi dạo
Sẽ gặp hồn tôi trên cỏ xanh*

thủ bút Đình Hùng:

thư văn nghệ của Đoàn Thêm (thay lời tựa)

Kính gửi thi sĩ Đinh Hùng,

Ông bạn có cho tôi xem bản thảo tập thơ *Đường Vào Tình Sử*, và tôi đã trình bày qua thiển kiến. Song ông bạn còn muốn tôi ghi rõ ra, để tiện bề ngắm lại.

Tôi thiết nghĩ như thế khác nào phê bình, mà phê bình theo tôi cần dành cho những nhà văn chuyên trách nghiên cứu, chớ không phải là công việc của người cũng sáng tác, nhất là khi hai đường lối làm thơ không giống nhau, rất e nhiều phần chủ quan bất tiện.

Và chẳng, tôi đã đọc kỹ, ngay trên các trang đánh máy, khuyên tròn, sổ ngang, hay gạch dưới bằng bút chì xanh đỏ để lưu ý tác giả, như vậy tưởng đã đủ phận sự một bạn đọc với tất cả sự thận trọng cần thiết để xét một tác phẩm.

Nhưng ông bạn còn bảo: chính vì thấy đọc kỹ nên mới đòi hỏi, và mặc dầu đã đánh dấu như trên, chỉ có nhận định về chi tiết, còn thiếu về đại cương toàn thể; và lại, có chịu viết ra hộ, thì mới cân nhắc cẩn thận từng ý, chớ không hời hợt gọi là như nói chuyện qua loa.

Từ chối làm sao bây giờ? Thôi thì đành hạ bút, với sự dè dặt của người hằng quan niệm phê bình như một ngành văn học rất cao, chớ không thể là sự phán đoán táo bạo của bất cứ ai cầm sách đọc. Dù sao, nhìn rõ được đến mức nào, với tư cách một độc giả, cũng xin trình bày để tùy ông bạn xét

Tôi còn nhớ, khi trao tay cho tôi tập này, ông bạn vừa cười vừa bảo: “*đây là tập thơ tình, có xem thì xem...*” Xem lắm chứ, nhưng vì sao tác giả đã thốt ra câu đó? Ngụ ý, là e ngại rằng tôi coi thơ tình không hợp thời, hoặc không hợp với sở thích của tôi bởi vì khi tôi làm thơ, bạn biết tôi thường tránh nói thẳng về tình ái. Ông bạn đã xác nhận, thì tôi phải đính chính.

Lỗi thời, hợp thời? Một vấn đề làm nhức óc kẻ sáng tác. Song đối với riêng tôi, và như đã có dịp trình bày trên một tạp chí, hợp thì càng lợi cho tác giả, không hợp chưa chắc đã hại gì đến giá trị tác phẩm. Nhiều tranh vẽ của Monet, của Cézanne, của Matisse, của Picasso, khi mới trưng ra, đã bị công chúng và các nhà phê bình mạt sát đả kích; nhưng cách đó một vài năm hay một vài chục năm, các vị kẻ trên lại được ca ngợi và họa phẩm được đấu giá hàng mấy trăm triệu quan mỗi bức. Ngược lại, có nhiều tác phẩm, tưởng đã bị loại bỏ rồi mà vẫn được giới trí thức ưa chuộng, tỉ như kịch của Shakespeare. Vậy ông bạn không nên băn khoăn, chúng ta chỉ biết sáng tác bằng tất cả tâm hồn ta, giả thử tâm hồn đó đã được đào luyện theo nếp bị coi là cũ, thì đôi đề tài hay kỹ thuật cũng chỉ gượng gạo; và ngược lại, nếu tâm hồn ta được đào luyện theo các phương pháp mà có người cho là tân tiến, thì ý và lời ta muốn có vẻ khác, cũng chẳng thể dối ai. Tầm nhả tơ hay ong kéo mật, có biết hợp thời hay lỗi thời đâu? Tơ và mật, tuy đã có từ mấy ngàn năm nay, nhưng nếu tốt đẹp, vẫn không thiếu người ưa.

Còn tình yêu mà ông bạn ca hát, đâu có lỗi thời? Chất sống của con người, mắt làm sao được? Có lẽ ông bạn ngại vì có người bảo: đương ở giai đoạn đấu tranh cho cuộc sống còn của dân tộc và nhân loại, giữa lúc cần “nói lên” những thắc mắc và giải quyết những vấn đề “con người thời đại” vv...sao vẫn yêu đương vợ vẫn và say sưa mộng đẹp?

Không bàn cãi vì ngại lạc đề, tôi chỉ nhìn nhận khách quan một sự hiển nhiên: hiện nay, vẫn chẳng có tiểu thuyết nào hay, phim điện ảnh nào hay, mà không có tình hoặc không có người đẹp. Bỏ tình đi, đuổi hết người đẹp đi, vô số nhà xuất bản và các rạp điện ảnh sẽ đóng cửa; chẳng lẽ cho vỡ nợ cả ? Tôi cũng tự hỏi vì sao hôm nào có phim ái tình ly kỳ thì hàng ngàn người già trẻ trai gái chen chúc lấy vé, ngay ở những thời kỳ bon đận 1942-1945.

Vậy tôi thiết nghĩ ông bạn cứ tùy ý chọn đề tài, hay đúng hơn cho nhà thơ, thì cứ theo cảm xúc riêng đưa đẩy tới những điều vắn hòa hợp với đời sống nội tâm, nếu tình yêu là chất đẹp dồi dào mạnh mẽ nhất của đời sống đó; chẳng lẽ tôi lầm, khi đã theo dõi dòng thơ của ông bạn chan chứa qua hàng trăm bài, nhất là từ Mê Hồn Ca ? Tôi vẫn biết hiện nay một số nhà thơ đã tìm nguồn mới, ở cảnh vật nhìn theo những đường lối mới của nhỡn quan, hoặc những khu vực khác của linh hồn, trong thâm tâm u ẩn, hoặc những xúc động của thời đại, và tôi cũng không mong gì hơn là nhà thơ Việt Nam dần bước đến những miền bao la đó thì thi tứ của ta mới phong phú như của thi nhân Âu Châu. Song chính ở Pháp, tôi thấy khối nhà thơ, tuy đã ngao du ở miền non nước lạ, cũng vẫn thiết tha với người đẹp, hoặc chưa dứt được yêu đương. Trong hai cuốn hợp tuyển toàn những thơ tình vừa xuất bản năm 1955 “Anthologie de la Poésie amoureuse” của Georges Pillement, có cả những nhớ nhung thao thức của Paul Valéry, Paul Claudel hay Marie Noel là những thi nhân thiên về triết học hoặc tín ngưỡng cao siêu, chớ không kể xiết những người như Aragon thất thanh kêu gọi nàng Elsa.

Cho nên tất cả vấn đề ở đây, không phải là cứ làm thơ tình hay không nên làm nữa, nhưng là diễn tả thứ tình chi, với lời lẽ như thế nào, và làm sao rung động được, sau khi mặc khách tao nhân từ mấy ngàn năm nay đã cho chảy bao nhiêu suối mực, tràn bao nhiêu lớp sóng nước mmát vì mỹ nhân và tung ra bốn phương trời bao nhiêu luồng gió “phong tình” ? Vậy thì thơ của ông bạn có những đặc tính gì ? Tôi chẳng dám đòi hỏi những sự tân kỳ vì đã yêu thì con người nào chẳng nhớ nhung, thương tiếc, sầu, ghen, giận, tủi, khóc, cười...Tôi cũng không dám đòi hỏi như nhiều bạn khác, rằng thi nhân phải nói hộ bằng lời đẹp hơn của tôi, những tình cảm mà tôi không diễn tả nổi. Vì tôi trọng quyền tự do của mỗi con người, xin để cho mỗi người sáng tác cảm xúc theo cá tính và hoàn cảnh riêng biệt của người ta trước hết, rồi nếu hợp với tôi, thì càng tốt cho tôi; ngược bằng không nói hộ gì cho tôi, thì cũng chẳng sao, cần nhất là họ nói ra cho đẹp những gì của họ đã. Nếu không thế, thì tôi sẽ mắc lỗi độc đoán, và kiêu căng ép buộc người ta phải hợp với tôi hay sao ?

Nhưng tôi lại xin đặt vấn đề nội dung và vấn đề như sau, vì tôi muốn đòi hỏi gắt gao hơn ở một thi nhân có tên tuổi: Thi nhân yêu với ảnh sắc chỉ mang bóng dáng Đinh Hùng, với lời lẽ gì gọi ra được những ảnh sắc đó ?

Thường khi đọc thơ tình, cũng như nhiều bạn, tôi hay tò mò tự hỏi: người đẹp ở đây là ai, đã có chuyện với tác giả trong trường hợp nào ? Thi sĩ Lamartine có nàng Elvire, Hygo có Juliette Drouet, Vigny có Marie Dorval là nữ tài tử kịch trường đi lại lâu năm...Vậy thì giai nhân của Đinh Hùng người ở đâu ta, gặp gỡ bao giờ, hay ít ra tên họ là chi ?

Phải chăng cô *Tần Hương* mặc áo hoa vẽ bướm, đã khiến thi nhân tơ tưởng, khiến “*Chàng nhật từng cánh hoa/ Giữ từng con bướm ép ?*” Không, đó chỉ là hình ảnh lơ mơ trong đầu óc người thiếu niên đương tuổi bồng xuân, áp ủ Giác mộng ban đầu, cũng như bóng dáng phơ phất qua đường với: “*Cặp má nào phơn phớt ánh phù dung/ Đâu là lướt*

mái tóc dài sóng gọn ?” (Khi mới Lớn). Hay là cô nhỏ ngây thơ, còn trèo cây khế, vịn hái quả xanh bên tường ? Không thể, vì lại thấy em khác trong cảnh dạ hội tung bùng cho say mê chốc lát, để rồi thi sĩ thở than: “Ta chọn nhầm hoa, lẫn ái tình”

Nếu cứ dò la như vậy thì đọc hết hàng mấy trăm câu cũng chưa tìm ra ai với dung nhan và tính tình rõ rệt. Khó lắm, chúng ta có kiên tâm thì cũng chẳng hài lòng, chỉ như Lưu Thần Nguyễn Triệu trở lại tìm tiên mà chỉ thấy khói mây nghi ngút.

Tôi đọc nữa và ngẫm lại. Thôi phải rồi. Người đẹp của Đinh Hùng không phải là con nhà họ Trần ở Hà Nội hay họ Lưu ở Saigon. Đâu phải người cõi này ? Nàng là Em *Huyền Diệu*, là *Nữ Chúa Sầu*, là *Công Chúa Si Mê*, là *Sầu hoài thương nữ*, nàng “... *tự ngàn xưa chuyển bước về/ Thuyền trao sóng mắt dẫn trăng đi*”

Dĩ nhiên nàng đẹp, nhưng với những dáng vẻ thấp thoáng của con người xứ mộng. Nàng ẩn hiện biến hoá khôn lường. Có lúc nàng mượn hình cô thôn nữ ở Lâm Tuyên Viên Mộng

*Nếp mặt hoa rùng mưa giấc ngủ
ngàn thương mái tóc xỏa như mây
Có khi nàng là thiếu nữ chờ yêu nũng nịu:
Hồng lên má phấn hoa bình tinh
Xuân với em vuia lá tóc xanh*

Buổi khác, nàng nhập vào mỹ nhân bên hàng xóm, giờ hiu quanh rung phím dương cầm

*Ôi mắt xanh, mây lặng, ánh mi dài
Người khuê nữ tóc buồn như suối chảy*

Những đêm trăng, khi lòng chàng thao thức, nàng đón đến đến gần bên “*Tuyết gọn làn da bóng nguyệt trôi*”. Lại có lần như người kiếp trước, nàng lặng lẽ đến trong giấc ngủ canh khuya:

*Em đến mong manh vóc ngọc chìm
Tàn canh hồn nhập bóng trăng im*

Rồi chán làm cô gái nhỏ leo cây khế, hoặc cô vũ nữ một đêm vui, hay cô tằm Hương nào đó, nàng hóa thân ra tất cả các cô em xinh xắn ngây thơ “*các em đi tha thướt áo màu hoa*” hoặc “*những nàng như liễu mắt xa xôi*” để thi sĩ ngẩn ngơ say tình.

Chàng đã sống với nàng ra sao ? Rất thiết tha đắm thắm: lúc kể *truyện lòng*, hay *tình tự dưới hoa*, lúc gắn chặt *lời thề trên gói*, hoặc cùng hòa nhịp *ân tình dạ khúc*...Chàng kêu gọi *xin hãy yêu tôi*, say sưa chỉ vì *một tiếng em*, có bạn *hờn giận* nhau rồi *tình lại mới*, chàng đã từng được hưởng cảnh *ấm cúng*, trong buổi *xuân âm hương rùng*, ở giờ phút mở lòng đón *hy vọng chiều xuân*. Nhưng rồi cũng như bao khách si tình khác, phải chia phôi thương nhớ, *gặp nhau lần cuối* trải qua *đêm chớp bể mưa nguồn*, bơ vơ trên *đường khuya trở bước*, dù sao cũng *lạc hướng mây tản*.(những chữ nghiêng ở đoạn này là tên các bài thơ)

Điều rất đáng chú ý, là tuy họ yêu nhau, chàng thiết tha vô cùng, mà nàng thì ngay trong những giờ phút gần gũi, xem chừng không đủ đắm thắm để đáp lại mối tình sâu xa, sôi nổi day dứt của chàng. Chàng đón chờ từng nụ cười, khóe mắt, làn hương trên tóc, một lời êm ái, một bước đi “*Chừng nghe qua bóng lá xanh / có chân ai lặng bước nhanh trong sâu*” (Thủy mặc). Chàng băn khoăn thăm dò từng ý nghĩ, từng rung động của nàng và mỗi khi gần nhau, mong muốn nàng cũng xao xuyến như mình về mọi cảnh mọi sự để *hai linh hồn vào chung một mộng, hai bóng người làm một bóng thôi* (Sâm Thương Sầu Nhạc) Cho nên, chàng phải gạn hỏi rất nhiều: “*Em đã cho lòng thương nhớ chưa ?/ Khi chiều sương bạc aqnh sao thừa ?/ ... Em có vì thu gieo lệ không*” (Lạnh Mùa Đông cũ)

hoặc: “*Em hiểu rằng tôi yêu đến đâu/ Khi trăng so ý xé ngang đầu/ Hồn đêm chợt thoáng qua làn mắt/ Tôi ngẩng nhìn em một thoáng mau*” hoặc: “*Em muốn đôi ta mộng chôn nào ?/ Ước nguyện đã có gác trăng sao*” (Tự Tình Dưới Hoa)/ Lúc vui cũng hỏi, lúc buồn cũng muốn biết nghĩ sao: “*Em trở về đây để nắng hồng/ Hồn xưa còn đẹp ý xưa không ?*”(Bướm Xuân)- “*Thu về em đã gặp thu chưa/ Giãi nước trường giang lạnh mấy bờ*” (Nụ Cười Thương Nhớ)

Nhưng nàng cứ im lặng, đôi khi nở nụ cười, nhiều lúc ngả bóng mi sâu chẳng thấy trả lời một câu, đầu chàng nấn nỉ hết lời, muốn biết dĩ nhiên cần nghe nói và cứ lặng thinh thì thông cảm làm sao ?

Nói đi em từng ý nhỏ mà say

Từng rạo rục cánh lòng hoa đương nở

Nói đi em cho từng mảnh sao rơi

Từng vũ trụ tắt dần trong lồng ngực

Hay là chẳng lên tiếng thì ít ra cũng biểu lộ tâm tình bằng cách khác:

Em hãy cười như thuở mới quen

Trời xanh trao khóe mắt như thuyền

Em hãy nhìn như thuở mới say

Mùa xuân tô vệt nắng đôi mày (Hy Vọng Chiều Xuân)

Van lơn mãi cũng vậy thôi, “*anh nhìn em như chiêm ngưỡng một hành tinh*” (Đường vào tình sử) song “*Em nhìn lơ đãng biết bao nhiêu*” (truyện lòng), Kết cục. là anh đau khổ vì không thỏa dạ “*Khát vọng còn nguyên lửa cháy rừng*” (Lời thề trên gối)

Trước tình trạng đó, ai có thể hành động khác thi nhân, nghĩa là chàng ôm hận ra đi, mặc dầu vẫn yêu “*từ buổi ấy, mê một làn hương quý/ tôi ra đi chưa biết sẽ về đâu*” (Giáp mặt phù dung). Mà có muốn tìm an ủi chốn khác, cũng vô ích, và chỉ:

Thấy quanh đây toàn xác thịt âu sầu

Toàn những dáng hoa phai buồn ủ rũ

Vì khát vọng của nhà thơ đâu phải là những xác thịt, nhưng là một tâm hồn bạn, một tâm hồn vừa chan chứa yêu thương lại vừa cảm thấu được tất cả nỗi lòng thi sĩ với bao nhiêu u hoài mệnh mang trước những bóng vang huyền ảo của tạo vật, những uẩn khúc vui buồn nhớ tiếc từ dĩ vãng thả về con người hiu quạnh trong hiện tại và âm thầm chờ đợi tương lai, lạc bước đi tìm hạnh phúc của những ngày vui không còn nữa: “*Dòng sông bơ vơ tìm dĩ vãng/ thuyền trôi băng khuâng về tương lai*” (hòn giận) – “*Và lời gió cung run bằng cánh bướm/ em không thấy u hoài như sóng gợn/ tự lòng anh rung lại mấy thanh âm*” (Tiếng dương cầm) - “*Ngày xưa bướm trắng mây vàng/ ta sống trong vườn tiên giới/ bây giờ lạc xuống trần gian/ tôi đi tìm bông lai mới*” (linh hồn hoài điệp)

Nỗi cô đơn trước cuộc đời và vũ trụ đã giải nghĩa khát vọng yêu đương kia, và được diễn tả qua những điệu vãn đượm sâu man mác:

“*Giữa đêm lòng bỗng hoang vu/ Gối chẵn nghe cũng tình cờ quan san*” (Vào Thu) – “*Mây bay ánh mắt trăng tà/ nồng hương cỏ đại sương pha áo ngàn/ người đi vào giấc mơ tan/ ta soi dòng suối đêm tàn tìm nhau*” (Xuân ấm hương rừng) – “*Đêm tàn núi đổ ra đi một mình*” (Hoài niệm) – “*hồn rừng động tiếng nai kêu/ Con thuyền độc mộc trôi theo nỗi buồn*” (Sóng hò ba bề) – “*nhịp bước năm cung đàn ảo tưởng/ buông chìm tâm sự nửa đêm nay*” (Một tiếng em)

Nhưng tâm sự đó sao mà tiêu tan được ? Thi sĩ mang theo ở khắp chốn, khắp nơi, đi đâu hay lúc nào muốn nghĩ đến chuyện khác, nếu gặp cảnh vật gì rung động hồn thơ, thì hình ảnh yêu đương lại từ mộng lý bay ra, chập chùng lên cỏ cây non nước: rong

thuyền trên hồ, lênh đênh mặt sóng đồng chiêm, ở quê hương hay xa quê hương, bên đường giữa rừng núi, lúc vào thu, hay đêm trăng lạnh... cũng vẫn một thương hai nhớ:

“sông xanh tỏa bóng hàng mi rợp” (sông nước đồng chiêm) – *“nhớ xuân từ độ còn hoa/ nhớ em từ độ thướt tha suối thê/xa trời lưu lạc hồn quê/ có phai xin để ngày về hã phai”* (mái tóc viễn phương) – *“hôm nay có phải là thu/ mấy năm xưa đã phiêu du trở về/ cảm vì em bước chân đi/ nước nghiêng mặt ngọc lưu ly phớt buồn”* (Bài hát mùa thu) – *“tóc rừng sương khói chen mây/ đôi bờ cây uốn vòng tay bắt câu/ hữu tình áp má bông lau/ chợt nghe con sóc trên đầu: mưa hoa”* (sông hồ ba bể)- *“sớm biệt quê hương chiều mê đường viễn xứ/ ta hẹn tình ai cùng theo áng mây đưa”* (Du thuyền) – *“buổi trưa ngừng giữa lòng tôi/ ái tình đỏ sắc hoa rơi đầu cành”* (thủy mặc)

Cũng có lúc tâm hồn tạm ngớt gió mưa, bình tĩnh tự xét thì nhận ra mình yêu thừa, đi lạc:

“Có lẽ tình đi lạc mất nhà, /Lặng nằm tưởng đến một tên hoa / Ngẩn ngơ thương mãi vàng trắng lặn, / Hoài vọng nghe rung một tiếng gà.” (chớp bể mưa nguồn)

Nên chàng biết không còn hy vọng gì nữa, đành muôn năm lẻ bóng, và tưởng sẽ nguôi dần hoặc gửi thân vào cõi hư không: *“anh bơ vơ đi trên đường thiên cổ/ lạnh tâm tư, mờ tỏ ánh tinh cầu”* (cung đàn tưởng niệm) hoặc: *“...Tôi lánh trần ai đi rất xa / Băng khuâng sao lạnh ánh trăng tà /Ngày mai hứa hẹn bùng hương cỏ /Tôi sẽ say nằm ngủ dưới hoa”* (Một tiếng em).

Nhưng khách si tình còn nặng nợ với giai nhân, nên tuy lòng tự nhủ lòng, mà vẫn thiết tha kêu gọi, không phải để van lơn cho riêng mình, nhưng tin rằng tình yêu của mình rất cần thiết cho tất cả những ai là hiện thân của sắc Đẹp muôn đời muôn vẻ, vì thi nhân sinh ra đời để ca tụng Đẹp của Hóa công, hoặc dùng thơ mà điểm tô Đẹp đó:

“Xin hãy yêu tôi, những lòng thiếu nữ! / Tôi chép thơ ca tụng miệng hoa cười.... Tôi không yêu sao có má em hồng? /Tôi không buồn sao có mắt em trong? /Tôi không mộng sao có lòng em đẹp?.../ Yêu tôi với! tôi làm thơ ân ái /Để yêu người và cũng để người yêu. /Để các em qua từng bước điểm kiều /Trong cảnh nước non tình tôi xếp đặt.
(xin hãy yêu tôi)

Như thế nghĩa là thi sĩ vẫn yêu, không phải là yêu một người, nhưng yêu đời, yêu sắc đẹp. Cứ như thế mãi, hoa vẫn nở vẫn tàn, nước vẫn chảy, sông núi vẫn im lìm, giai nhân vẫn lặng tiếng, nhưng Đinh Hùng vẫn yêu như đã yêu từ muôn kiếp trước rồi hóa thân vào nét chữ cuồng si..

*

Chẳng biết sau khi nhận xét như trên, tôi đã thấu đáo hồn thơ của ông bạn chưa ? Dù sao, tôi đã hết lòng tìm hiểu được phần nào xin trình bày ra phần ấy,

Chắc ông bạn còn muốn biết ý kiến tôi về lời thơ.

Như tôi thường thưa chuyện với ông bạn, thiết nghĩ lời thơ phải tùy tứ thơ, chất thơ, là phần cốt yếu. Đã là thơ tình yêu thì không cần gọt rửa như khi khách quan tả cảnh hoặc dùng những chữ mới lạ như khi muốn gọi những thắc mắc, hoang mang, nhưng trái lại, lời phải thốt ra từ đáy lòng, càng sát bao nhiêu càng hay bấy nhiêu, thành thực của ý hiện ra bình dị của lời. Về điểm đó, tôi nhận thấy ông bạn thành công ở nhiều bài, nhiều đoạn, và những câu mà tôi đã trích ra, không những có tính cách dẫn chứng về nội dung, còn bộc lộ được tình cảm có khi với âm hưởng hồn nhiên của lời ca dao thôn dã, nhưng

luôn luôn có giọng đơn sơ thân mật của câu tâm sự hai người. Kể ra thì còn nhiều câu nhiều đoạn khác nữa, để khiến cho độc giả nhập tâm. Chính tôi đã thuộc những câu như:

*Tôi hết thơ hoa mộng bướm rồi,
Bây giờ lòng kể chuyện lòng thôi .
Bởi chừng em muốn sâu đôi chút,
Tôi mới bâng khuâng ngỏ mấy lời (truyện lòng)*

Tả tình như vậy tả cảnh cũng có một đặc sắc: cảnh ngắm qua tình, tình hợp với cảnh, hay chỉ mượn cảnh tả tình ? Không thể phân biệt rõ, nhưng chính vì thế mà cảnh không bao giờ khô khan, lúc nào cũng đượm vui buồn, nghĩa là cảnh có hồn vậy

*...còn nhớ tới bây giờ
Những buổi trưa hè, tiếng võng xưa
Câu chuyện đêm trường bên giếng nước
Tiếng buồn, ai hát giọng đò đưa ? (lạc hướng mây tần)*

Nhưng đơn giản không phải là thiếu thi vị, và những thi ảnh gợi ra bằng vài nét nhiều khi thấp thoáng như bóng vang nhưng cảm giác êm dịu vì ngả về sâu, và được buông theo những vần điệu nhẹ nhàng “ em về rũ tóc mưa sa/ năm canh chuốt ngón tỳ bà khói sương” (vào thu) “ lá xanh che khuất đường trưa/ bóng thêu hoa nắng lụa thưa điểm vàng” (thủy mặc) “ bỗng nghe lạc trận mưa ngàn đò/ cả một mùa thu đã quá giang” (sóng nước đồng chiêm).

Song theo tôi, đó chỉ là những vẽ đẹp rất thường gặp ở một nhà thơ đã nhiều năm tên tuổi

kính bút

Sài gòn, ngày 25-12-1960

Đoàn Thêm

Đường Vào Tình Sử

Khi tóc mùa xuân dài trước cửa,
Khi nắng chiêm bao khẽ chớp hàng mi,
Khi những con thuyền chở mộng ra đi,
Giấc mộng phiêu lưu như bầy hải điểu,
Kỷ niệm trở về, nắm tay nhau hiền dịu,
Ngón tay thơm vàng phấn bướm đa tình,
Anh sẽ tìm em như tìm một hành tinh,
Mặt trái đất sắp tan vào mộng ảo.

Trên đường ta đi,
Những đóa hoa nở mặt trời xích đạo,
Những làn hương mang giông tố bình sa,
Những sắc cầu vồng nghiêng cánh chim sa,
Và dĩ vãng ngủ trong hồ cầm thạch

Của đôi mắt sáng màu trắng mặc khách,
Thời gian qua trên một nét mi dài.
Núi mùa thu buồn gọn sóng đôi vai,
Dòng sông lạ trôi sâu vào tâm sự.

Chúng ta đến nghe nổi sầu tinh tú:
Những ngôi sao buồn suốt một chu kỳ,
Những đám tinh vân sắp sửa chia ly,
Và sao rụng biếc đôi tay cầu nguyện.
Ôi cặp mắt sáng trắng xưa hò hẹn,
Có nghìn năm quá khứ tiễn nhau đi.
Anh vịn tay số kiếp dẫn em về,
Nhìn lửa cháy những lâu đài mặt biển.

Phơi phới thuyền ta vượt bến,
Từ đêm hồng thủy ra đi.
Lòng ta dao cắt
Chia đôi
Biên thù,
Dòng máu kinh hoàng chọt tỉnh cơn mê.

Chúng ta đi vào lá hoa Tình Sử,
Hơi thở em hòa sương khói đường thi.
Anh đọc cho em những dòng cổ tự
Ai Cập và Cổ La Hy.
Anh viết cho em bài thơ nho nhỏ
Bài thơ xanh ánh mắt hẹn tình cờ.
Có những chữ Hoa yêu điệu,
Không phải đại danh từ.
Nét uốn đơn sơ
Lung mềm óng ả
Những chữ hoa không theo phù hiệu,
Những chữ hoa không biết phát cờ.
Một bài thơ
Có tiếng thở dài đôi hồn tình tự,
Vần điệu dìu nhau đi trong giấc mơ,
Sông núi trập trùng lượn theo nét chữ,
Những chữ thương yêu,
Những chữ đợi chờ,
Đẹp như
Dáng em e lệ chiều xưa.

Anh sẽ tìm em, chiều nào tận thế
Khi những sâu thương cất cánh xa bay.
Khi những giận hờn, khi những mê say,
Khi tất cả hiện nguyên hình ảo mộng:

Giọt lệ hoa niên, cung đàn hoài vọng,
Và những hương thơm tình ái trao duyên.
Những không gian thăm thẳm mắt u huyền,
Những vạt áo bông trở màu sông biển.
Chúng ta đến, mùa xuân thay sắc diện,
Chúng ta đi, mùa hạ vạt phai nhòa,
Gương mặt mùa thu phút chốc phôi pha,
Ta dừng gót, chợt mùa đông tàn phé.

Em hát mong manh bài ca Tuổi Trẻ,
Bướm bay đây một âm giai.
Khúc nhạc lang thang như hồn Do Thái,
Đại dương còn sóng gọi tên ai ?
Vội vội tiếng em lướt qua Hồng hải,
Tiếng hát nhân ngư tuyệt vọng than dài.

Chúng ta thở những hơi nồng nhiệt đới,
Nghe mùa xuân nẩy lộc rợn trên vai.
Có những giấc mơ lên vào quá khứ,
Có những chiêm bao đi về tương lai.
Anh gặp em anh từ thửa nào ?
Mênh mang sóng mắt
Ngờ biển dâu.
Núi non nhìn ta vừa nghiêng đầu
Hình như hội ngộ
Từ ngàn thâu.
Ta tỉnh hay mơ ? Chiều nay trăng khép
Hàng mi sâu
Hay tà dương thu
Mưa rơi mau ?

Em ơi! Vệt nắng phù kiều uốn mình ô thước,
Ta, suốt đời ngư phủ,
Thả con thuyền trên mái tóc em buồn lênh đênh.
Ôi chao dĩ vãng, Dĩ Vãng thần linh!
Một phút, một giây, nhìn ta ngàn kiếp!
Thầm gọi cỏ hoa sang tự tình.
Lời nói băng khuâng, bàn tay duyên nghiệp.
Anh nhìn em như chiêm ngưỡng một hành tinh.

Truyện Lòng

Em đến thăm tôi, nắng đã chiều
Hai lòng nghe rõ ý điều hiu .
Vòng thu sắp sửa làm thương nhớ,

Lời nói ai trầm đến tịch liêu ?

Tôi hết thơ hoa mộng bướm rồi,
Bây giờ lòng kể chuyện lòng thôi .
Bởi chừng em muốn sâu đôi chút,
Tôi mới băng khuâng ngỏ mấy lời .

Em cũng im nghe câu chuyện lòng,
mắt buồn qua một thoáng mây trong.
Nghe tôi gợi ý vào thương mến,
em nghĩ làm sao để má hồng?

Tôi kể chuyện vàng êm ái xưa ,
có lời chân thực, có lời thơ,
Ý đem bát ngát hồn non nước,
Đặt giữa lòng thương - Em hiểu chưa ?

Tâm sự mong manh nói ít nhiều,
Em nhìn, lơ đãng, biết bao nhiêu!
Chiều thu, nắng đọng hàng mi biếc,
Tôi nghĩ trong lòng: Em cũng yêu ...

Hương

Hai người có buổi băng khuâng quá
Kể chuyện mưa xuân với nắng hè.
Chắc hẳn đôi lòng lơ đãng cả,
Vì chung cùng nói chẳng cùng nghe.

Tôi nhìn cặp mắt trong xanh ấy
Để thấy hồn tôi trong mắt xanh.
Thuyền mộng lênh đênh vào xứ lạ,
Chèo đưa nét nhạc lượn mong manh.

Ôi! nếu đời ta ngừng bước lại
Một giờ, một buổi, một mùa thu!
Lòng tôi hoá bướm tình si mất
Cánh mỏng u hoài là giấc mơ.

Tôi nghe em nói bằng im lặng,
Bằng dáng nghiêng nghiêng động nét mày;
Bằng cả mệnh mang chiều lắng đọng,
Nụ cười em gửi gió thu bay.

Tóc quện mây choàng vai mộng nhỏ,

Chìm chìm hơi nắng, bước thu đi.
Hồn như khói toả say tà lụa
Chợt tỉnh, còn như truyện ngủ mê.

Thoảng cánh hoa rơi, nhòa giấc mộng,
Giật mình, tay nắm ngại rời tay.
Lên trong nếp áo, mùi hương thẹn,
Nắng sưởi bàn chân, gót chuyển mây.

Vai ngả gân vai bát ngát trời,
Rừng thương, núi nhớ lẫn vành môi.
Mùa thu lọt giữa vòng tay khép,
Bỡ ngỡ nhìn nhau trọn cuộc đời....

Tự Tình Dưới Hoa

Chưa gặp em, tôi vẫn nghĩ rằng:
Có nàng thiếu nữ đẹp như trăng.
Mắt xanh là bóng dờ hoang dại,
Thăm thẳm nhìn tôi, không nói năng.

Bài thơ hạnh ngộ đã trao tay,
Ôi mộng nào hơn giấc mộng này ?
Mùi phấn em thơm mùi hạ cũ,
Nửa như hoài vọng, nửa như say.

Em đến như mây, chẳng đợi kỳ,
Hương ngàn gió núi động hàng mi.
Tâm tư khép mở đôi tà áo,
Hò hẹn lâu rồi - Em nói đi!

Em muốn đôi ta mộng chốn nào ?
Ước nguyện đã có gác trăng sao.
Truyện tâm tình: dưới hoa thiên lý,
Còn lối băng khuâng: Ngõ trúc đào.

Em chẳng tìm đâu cũng sẵn thơ.
Nắng trong hoa, với gió bên hồ,
Dành riêng em đây. Khi tình tự,
Ta sẽ đi về những cảnh xưa.

Rồi buổi ưu sầu em với tôi
Nhìn nhau cũng đủ lãng quên đời.
Vai kẻ một mái thơ phong nguyệt,
Hạnh phúc xa xa mỉm miệng cười.

Ân Tình Dạ Khúc

Đêm thân ái có muôn hoa hồng nở,
Em tới đây tình tự một đôi lời.
Hồn phong hương trầm tuổi mộng hai mươi,
Ta nói khẽ đủ hai lòng nghe rõ.
Tình chẳng xa xôi mà lời giảng gió
Đến làm chi thêm nhạt giấc mơ này?
Nói đi em, từng ý nhỏ mà say,
Từng rạo rục cánh lòng hoa đang mở.
Từng xao động vô cùng trong nhịp thở,
Từng mê ly qua một thoáng môi cười.
Cả rạt rào thương nhớ đấy, em ơi!
Cả thao thức mạch đời trong tiếng nhẹ.
Ôi bát ngát trái tim hồng nhỏ bé
Nghe làm sao ân ái điệu rung trời?
Nói đi em, cho từng mảnh sao rơi,
Từng vũ trụ tắt dần trong lòng ngực.

Xin hãy để cả mình em thôn thức
Trên tay này mở sẵn đón thân hoa.
Gió ân cần trộn lẫn tóc hai ta,
Gió đắm thắm giúp đôi hôn phơ phát.

Anh say ngất tình em trong khóm mắt
Say hương thắm trên mái tóc tơ nhưng.
Cặp môi em, xuân thắm nét hoa rùng,
Anh mê uống nhụy thơm tràn vị ngọt.

Nói đi em, lời tự tình thánh thót,
Hẹn ngàn năm trong một phút êm đềm.
Lời tự tình, em hãy nói đi em,
Lời tình tự cũng là lời bờ ngõ.
Đêm thân ái có muôn hoa hồng nở,
Phấn hương bay phơ phới báo duyên lành.

Thơ ân tình, anh chuốt lựa mong manh.

Một Tiếng Em

Từ già hoàng hôn trong mắt em
Tôi đi tìm những phố không đèn
Gió mùa thu sớm bao dư vị

Của chút hương thâm khi mới quen

Cùng bóng hàng cây gặp giữa đường
Âm thâm tôi ngỡ tâm tình thương
Bao nhiêu hoài bão, bao hy vọng
Nói hết cho lòng nhẹ mỗi vương

Rồi đây trên những lối đi này
Ta sẽ cùng ai tay nắm tay
Nhịp bước năm cung đàn ảo tưởng
Buông chìm tâm sự nửa đêm nay

Từng bước trôi cùng trăng viễn khơi
Thâu đêm chưa hiểu miệng ai cười
Nụ cười gởi tự thiên thu lại
Tiền kiếp xưa nào em hé môi ?

Dĩ vãng nào xanh như mắt em
Chao ôi! màu tóc rợn từng đêm
Hàng mi khuê các chìm sương phủ
Vội vội ngàn sao nhạt dáng xiêm

Kỷ niệm thom từ năm ngón tay
Trăng lên từng nét gợn đôi mày
Bóng hoa huyền ảo nghiêng vàng trán
Chưa ngát hương tình, hương đã bay

Sông biển nào nghe thấu nỗi niềm ?
Sóng đâu còn khước mắt thâm nghiêm
Lòng ơi hoài vọng bao giờ nói
Thăm thẳm trùng dương một tiếng em

Nhẹ bước chiêm bao tưởng lạc đường
Rung rung mùi phấn bồng ngùi hương
Sương đầm vật áo mong manh lệ
Sao rụng bay vào tóc dạ hương

Tôi lánh trần ai đi rất xa
Bâng khuâng sao lạnh ánh trăng tà
Ngày mai hứa hẹn bùng hương cỏ
Tôi sẽ say nằm ngủ dưới hoa

Khi Lòng Đầy Hương

Gần gũi nhau rồi,

Xin em cùng vui .
Thu may áo cưới
Tặng em và tôi;
Áo dệt tơ trời,
Thêu toàn nắng mới,
Thơ bay nụ cười .

Mấy ngày có hoa,
Rước em sang nhà .
Bướm vàng đưa lối,
Bồn bê chim ca .

Bên này là Thu,
Bên ấy là Thơ,
Tôi ra đón gió,
Xin em hãy chờ ...

Gió ở bên nào ?
Gió nhủ làm sao ?
Em ra cửa nhỏ
Trông nắng hoa đào .

Rước em sang nhà,
Trời thu bao la,
Mùa thu niên thiếu
Có nắng thướt tha,
Và mây yêu điệu
Làm dáng xa xa .

Nắng cười nửa miệng,
Nắng cũng đồng tình.
Ôi phút thần linh!
Ngày đi không tiếng.
Và tôi cầu nguyện,
Cho hồn thu xanh.

Mộng xé hoàng hôn,
Xin em ngồi lại .
Mười ngón tay thon
Mở trang thần thoại
Bát ngát linh hồn.
Chiều thu tân hôn
Lùng hương nhiệt đới,
Một nét môi son
Tím màu hoa đại .

Chiều nhẹ chiêm bao
Ngập ngừng áo mỏng,
Có trăng hoài vọng
Cùng mây tiêu dao,
Có một vì sao
Ghé vào giấc mộng.
Tóc em gió lộng
Bay hương ngọt ngào .

Gió lạc theo mây
Và mây theo gió,
Ôi bóng đêm say
Thơm từng hơi thở,
Từng hơi thở dài .
Em hỡi! nghiêng vai,
Ngả đầu chút nữa,
Xát vành tóc mai,
Kề đôi lòng nhỏ,
Đôi lòng cùng bay ...

Hương thâm phơ phất
Trên ngón tay ai ?
Một thoáng u hoài
Nào nùng khóe mắt.
Hoa cau ngậy ngát
Cười trắng đêm dài,
Mộng xóa trên vai
Là mùi thiên lý .
Linh hồn hoa huệ
Còn ở trần ai,
Tâm sự hoa nhài
Xin đừng e lệ .

Bông hồng phong nhụy
Mơ suốt canh trường.
Bóng dạ lan hương
Hiện hình tuyết thể .
Hoa ngâu thùỵ mị,
Hoa mộc hiên lương,
Ngọc lan thanh quý
Ngủ mê đầu tường.

Tàn đêm trắng xé,
Nâng tà áo sương,
Thấy hoa đầy lệ
Và lòng đầy hương.

Hỡi em mến thương!
Có nghe trời bẽ
Tương tư dậm trường?
Hoa cỏ mênh mang
Nói lời ước thệ
Trọn mùa yêu đương

Nụ Cười Thương Nhớ

Thu về, em đã gặp thu chưa?
Giải nước trường giang lạnh mấy bờ?
Thoảng bóng hoa buồn in lối cũ,
Dặm đường mơ tưởng bước em xưa.

Tôi mãi tìm thu mấy bữa nay
Mới nên sầu mộng, nhớ nhung này.
Tưởng trong thao thức, lòng giãng gió
Đều nói cùng em: Yêu lắm thay!

Từ trái đồi xanh, xanh mãi đâu
Trở về đồng nội ngát ưu sầu,
Hương thơm ngậy ngát, hồn hoa cỏ
Hằng viễn hoài em xa cách lâu.

Mảng nhớ mong em, rừng đã vàng
Dáng chiều giục giã cửa đài trang.
Cảm thương nhan sắc, mờ thu thủy,
Phơ phất trùng dương khỏi ải quan.

Nước buồn cũng bởi mắt em xanh
Hồ biển rung rung biếc mây thành.
Em tự phương trời, thu gọi lại
Nụ cười thương nhớ, nét đan thanh.

Sóng Nước Đồng Chiêm

Loang loáng thuyền khơi vệt nắng chìm,
Trùng dương về bạc khắp đồng chiêm.
Một rừng nhiệt đới in lòng nước,
Tay với trời xanh, đặng cánh chim.

Trời nước kê vai lá lướt buồn,
Tùng cù lao nhỏ nép sơn thôn.
Em đi, dãy núi nhìn ngậy ngát

Đá cũng tình si nhớ gót son.

Chưa khuất đầu non đã cố nhân
Người ôi! cho núi chuyền theo gàn.
Vàng trắng mười bảy rung rung nhớ,
Con nước đầy vui lệ thủy ngân.

Em vượt Bồng sơn đến Tuyết sơn
Đà giang nghiêng nửa khoé thu buồn.
Sông xanh toả bóng hàng mi rợp
Con mắt trao về nẻo viễn thôn.

Tình đến bên người, núi chấn ngang
Tà dương mái tóc ngút mây vàng.
Bỗng nghe lạc trận mưa ngàn đổ
Cả một mùa thu đã quá giang.

Sóng tóc rừng mưa gợn chập chùng,
Nghẹn ngào từng tiếng nấc thu không.
Sương pha áo mỏng gầy non bạc,
Chiều lặng soi gương, xót má hồng.

Chiều lại chiều mưa, nước ngập đồng
Mộng vàng hoa mướp rụng ven sông.
Đợi em từ mấy phương bèò giạt,
Mưa lợt chiêm bao, tóc rối bông.

Giấc mộng đêm nào cũng gió mưa,
Gối chăn như hải đảo vô bờ.
Sáng dăng bốn vách sầu nghiêng bóng,
Thoáng ngọn đèn trôi ánh mắt xưa.

Vọng tiếng chim đêm, núi nhớ rừng
Đồng chiêm nghe cũng thủy triều dâng.
Dài thương mặt nước mênh mang gió,
Lòng bỗng trôi ra biển mấy trùng.

Bài Hát Mùa Thu

Hôm nay có phải là thu ?
Mây năm xưa đã phiêu du trở về.
Cảm vì em bước chân đi,
Nước nghiêng mặt ngọc lưu ly phớt buồn.
Ai về xa mãi cô thôn,
Một mình trông khói hoàng hôn nhớ nhà ?

Ngày em mới bước chân ra,
Tuy rằng cách mặt, lòng ta chưa sâu.
Nắng trời vàng chầy về đâu ?
Hôm nay mới thực bắt đầu vào thu.
Chiều xanh trắng bóng mây xưa,
Mây năm xưa đã phiêu du trở về.
Rung lòng dưới bước em đi,
Lá vàng lại gọi phân ly mắt rồi!
Trời hồng, chắc má em tươi,
Nước trong, chắc miệng em cười thêm xinh.
Em đi hoài cảm một mình.
Hai lòng riêng để mối tình cô đơn.
Hôm nay tưởng mắt em buồn:
Đã trông thấp thoáng ngọn cò, bóng sương.
Lạnh lòng chẳng, gió tha hương ?
Em về bên ấy, ai thương em cùng ?

Chớp Bể Mưa Nguồn

Có kẻ nghe mưa, chạnh mối sầu,
Vắt tay chờ mộng suốt đêm đầu.
Gió từ sông lại, mưa từ biển,
Không biết người yêu nay ở đâu ?

Tôi ngủ băng khuâng một gói buồn,
Giường lênh đênh nổi giữa băng sơn.
Xoay mình, giận mảnh chấn hồ hững,
Tuyết phủ, sương dâng một nửa hồn.

Người ta xa lánh cả tôi rồi !
Trở gói, nghe hồn động biển khơi,
Xa bạn, xa lòng, xa mắt đẹp,
Gió mưa dòng tóc đấng vành môi

Dĩ vãng dầm mưa lén bước về,
Áo trùng, mây tỏa, mặt sầu che
Run tay ập nửa bàn chân lạnh,
Thương những con đường mưa cuốn đi

Gió táp ba canh mộng thờ dài,
Lùa mây bên gối, suối bên vai
Cô đơn, tay níu trời khung cửa,
Đèn phố nhòa trong nước mắt ai ?

Lác đác trong mê rừng tiếng đàn,

Hồn ai khóc rộn bốn giây oan ?
Gót chân thừa ấy vào mưa gió,
Còn thoảng hơi sương đậu cánh màn.

Có lẽ Tình đi lạc mất nhà,
Lặng nằm tưởng đến một tên hoa
Ngân ngơ thương mãi vàng trăng lặn,
Hoài vọng nghe rung một tiếng gà.

Ai đến đây buồn chơi với ta ?
Ngọn đèn tâm sự thấp trong nhà.
Trời gần mái ngói hay xa nhi ?
Truyện nở ân tình, đêm nở hoa.

Vào Thu

Giữa đêm lòng bỗng hoang vu
Gối chăn nghe cũng tình cờ quan san
Bước thu chùng sớm lìa ngàn
Nhớ giây nguyệt lạnh, cung đàn thương hoa
Em về rũ tóc mưa sa
Năm canh chuốt ngón tỳ bà khói sương
Rời tay nhịp phách đoạ trường
Hồn đêm nay thấm mùi hương năm nào ?
Sầu che nửa mặt chiêm bao
Dòng mưa thu lệ chìm vào phấn son
Nét mày cong vút núi non
Mông mênh xiêm trắng linh hồn vào thu

Ám Cúng

Mưa bay! Mưa bay!
Bão táp suốt ngày.
Ta buồn, ta lạnh,
Ta nhớ ai đây ?
Ngoài trời sương bạc,
Gió lùa cành cây,
Cửa phòng ta khép,
Quạnh hiu trong này.

Tôi chờ giấc mộng,
Tôi chẳng chờ em,
Thì em chợt đến,
Tiếng chân ngoài thềm ...

Mưa bay! Mưa bay!
Một hôm trời bão,
Em đến chơi đây,
Nước đầm vạt áo,
Lạnh lòng lắm thay!

Em vào cùng gió,
Em đến cùng mưa.
Chiều tới bao giờ ?
Bóng vào cửa sổ,
Lòng em để ngỏ,
Lọt câu hững hờ.

Em bớt lạnh chưa ?
Lòng tôi kẻ đó
Một ngọn đèn đỏ,
Đôi lòng đêm xưa.
Em ngồi em nhớ,
Tôi ngồi tôi mơ:
Một đời nhỏ nhỏ,
Một phòng xinh xinh,
Cảnh trời mưa gió,
Và hai chúng mình ...

Mưa bay! Mưa bay!
Âm cúng trong này.
Một hôm trời bão,
Em vào chơi đây

Gặp Mặt Phù Dung

Trong im lặng, tôi rùng mình nín thở,
Cầm tay em, nâng từng ngón tay hoa.
Tình yêu tràn trong thớ thịt, làn da,
Tình yêu rợn tự đầu mày, chân tóc.
Thoáng nét sương, nụ cười in khuôn ngọc,
Em băng khuâng hé nửa cặp môi hồng,
Mắt nhắm nghiền, và sóng ngực rung rung,
Hơi thở ấm nồm nùng hương phấn dại.
Mặt giáp mặt để hai lòng tê tái,
Tôi điên rồ uống hết vị hoài nghi
Trên môi em - Hai dòng lệ đầm đìa,
Hai ngực ép tới vô cùng đau đớn.
Tôi e ngại từ nét mi sầu gợn

Tôi xót thương từ sợi tóc thơm nồng.
Em là người như một cánh hoa rung,
Tôi khăng khít - Ôi cõi đời tiêu tán !
Khi tỉnh lại, trông thấy trời sáng lạn,
Con đường đi bưng nở ánh muôn hồng.
Em tuyệt trần đã mở lối thiên cung,
Tôi sững sốt hái nụ tình phong nhụy.
Từ buổi ấy, mê một làn hương quý,
Tôi ra đi, chưa biết sẽ về đâu ?
Thấy quanh đây toàn xác thịt âu sầu,
Toàn những dáng hoa phai buồn ủ rũ.
Ôi hương sắc một thân hình nương tử !
Cặp mắt thu và đôi má mùa xuân.
Ôi áng thiên hương một buổi yêu gần !

Xin Hãy Yêu Tôi

Xin hãy yêu tôi, những lòng thiếu nữ!
Tôi chép thơ ca tụng miệng hoa cười.
Ôi những nàng như liễu, mắt xa xôi!
Yêu tôi nhé, tôi vốn người mê đắm!
Xin hãy yêu tôi, những lòng hoa thắm!
Xuân đã hồng, thu biếc, tôi làm thơ.
Cửa phòng tôi giăng lưới nhện mong chờ,
Buồn phơ phất mới trông chiều, ngóng gió.

Tôi vẫn ở một phòng sâu bé nhỏ,
Riêng một đèn, một gối, một tình yêu.
Đời của tôi là giấc mộng ban chiều,
Tôi lấy bút vẽ con đường vũ trụ.

Em có má hồng dạo lòng qua đó,
Bởi vô tình không biết đây mà thôi:
Trời của tôi mà Thu cũng của tôi,
Đề em tới em làm người khách lạ.
Miệng kia xinh sao tình lơ đãng quá!
Tôi không yêu sao có má em hồng?
Tôi không buồn sao có mắt em trong?
Tôi không mộng sao có lòng em đẹp?

Nay đến trước xin yêu, hôn khép nép,
Tự trời xanh rơi xuống để gần em.
Một tờ hoa đính ước gửi thơ kèm,
Si tình thế vậy mà hiu quạnh mãi!
Yêu tôi với! tôi làm thơ ân ái

Để yêu người và cũng để người yêu.
Để các em qua từng bước diễm kiều
Trong cảnh nước non tình tôi xếp đặt.

Ngày hôm nay cánh bướm vàng phơ phất,
Các em đi tha thướt, áo màu hoa.
Đời đua vui, tôi buồn ở trong nhà,
Tình chếp mãi, thơ sâu như châu lệ.

Các em dịu dàng sao tàn nhẫn thế ?
Mà lòng tôi hoài vọng cứ đa tình!
Hãy yêu tôi vì tôi biết em xinh,
Tôi biết khóc để cho Tình cảm động.
Hãy yêu tôi vì tôi làm nên mộng,
Hãy yêu tôi vì tôi dệt nên trời.
Em đi trong trời mộng đó, em ơi!
Theo áo nhẹ, bay cao hồn vũ trụ.
Xin hãy yêu tôi, những lòng thiếu nữ!
Một hôm nay Tình ghé bến Thu Hồng,
Tôi khổ rồi, em có thấy yêu không?

Tần Hương

Có chàng mang lòng thương
Đi dạo muôn con đường,
Một hôm dừng trước mộng,
Yêu nàng tên Tần-Hương .

Nàng nhìn như ý sớm,
Nàng cười như tình xưa .
Áo nàng: hoa vẽ bướm
Đẹp cả giấc chàng mơ .

Và đêm đêm chàng gọi:
Tần-Hương! Ôi Tần-Hương!
Và ngày ngày chàng nói
Chuyện yêu cùng chuyện thương.

Chàng đi ngoài hiên mưa,
Cô nàng ngồi trong cửa .
Tóc liễu buồn phất phơ,
Miệng hoa cười một nửa .

Đài gương không e lệ
Giữa kính thành ngựa xe .

Cô Tần-Hương thùy mị
Không nắp bóng màn the .

- Tần-Hương! Ôi Tần-Hương!
Tên nàng như hoa đẹp.
Chàng là bướm tơ vương
Nên chàng là Hoài Điệp...

Vâng, chàng làm thơ bướm,
Nàng nhẹ lòng như hoa .
Chỉ chút tình hôm sớm,
Chỉ nụ cười thoáng qua .

Xuân nào như xuân mới ?
Hương nào như hương xưa ?
Lòng chàng không có tuổi,
Duyên chàng se tình cờ .

Chàng nhặt từng cánh hoa,
Giữ từng con bướm ép.
Mùa xuân chàng không già,
Mùa thơ chàng vẫn đẹp.

Gặp nhau rồi mến thương,
Tôi không buồn, không nghĩ .
- Có anh chàng thi sĩ
Tương tư cô Tần-Hương...

Duyên Phượng Hoa

Một độ tôi ngồi thương khóc hoa
Cửa chiều hiu hắt nắng xuân tà.
Nhớ người năm ngoái, năm xưa mãi,
Nhớ nụ cười xuân thấp thoáng qua.

Lòng gửi sầu theo mây gió bay,
Trông thời gian, để bóng hao gầy.
Trải bao đêm biếc tàn sao lệ,
Trời kết duyên đào: Em tới đây.

Tôi thả chim xanh lượn trước nhà,
Điểm trang lòng, đợi ái tình qua.
Em đi, mắt có thơ mùa hạ,
Má phấn hồng in bóng phượng hoa.

Tôi mất trời xanh của tuổi thơ,
Nên yêu em cũng bởi tình cờ
Gặp mùa hoa cũ trên đôi má,
Trong mắt em nhìn gặp bóng xưa.

Tôi ngần ngợ từng buổi tịch liêu,
Con ve hoài cô thở than nhiều.
Điệu trường sầu vọng lên cao vút,
Đời sắp về xưa: Em hãy yêu.

Em yêu tôi và ta yêu nhau
Tôi lại say như buổi hạ đầu.
Cánh phượng hồng cùng tơ nguyệt bạch
Xin em ghi giữ thuở tôi sầu.

Sóng Tây Hồ

Gặp buổi cùng em chung một thuyền,
Mới hay gần gũi cũng là duyên.
Nước Tây Hồ trầm tư mặt ngọc,
Chẳng gió giăng nên chửa ước nguyên.

Em nói, em cười vắng tiếng oanh,
Hồn tôi bay theo khói kinh thành,
Mộng ngoài sơn hải, làm mây trắng,
Tưởng bóng hồ như bóng mắt xanh.

Em im lời nói lúc hoàng hôn,
Vì thấy hồ kia nổi sóng cồn.
Trước mắt ta: trời tình, nước bạc,
Khuất bờ dương liễu, bóng hoa thôn.

Một giang sơn ấy với đôi lòng
Bên cạnh Tây Hồ, thỏa ước mong.
Tôi bắc cầu hoa, làm thủy tạ,
Mỗi chiều ngòi ngắm mắt em trong.

Sen bạch, sen hồng của chúng ta
Mà bông chưa mở, cánh chưa già.
Trong vùng gió đọi, hương chờ ấy,
Lòng tưởng cùng ai đã dạo qua.

Trăng Tầm Dương cũ, nguyệt Cô Tô...
Tình chẳng xưa, mà cảnh giống xưa.
Ta dạo thuyền đây - ai nhớ lại

Đình hoa Yên Phụ, sóng Tây Hồ ?

Sâm Thương Sâu Nhạc

Nhớ đêm qua, nguyệt lên đầu cành,
Vàng thừa nhạt, bóng cây lê xanh.
Nhớ đêm qua ngắm vì sao rụng,
Nên tình cờ biết mộng tàn canh.

Buổi ấy, tuy rằng truyện sánh đôi,
Người bên hiên mà tưởng bên trời .
Dưới hoa, đối mặt nhìn giăng tỏ,
Hoa khách tình - ôi nguyệt viễn khơi!

Lời nói trong đêm thấy ghen ngào,
Ta lây chung buồn của hồ ao .
Tiếng côn trùng xót xa ánh nước,
Nửa mặt trăng thương khuất lá đào .

Người gái ngồi kia cất tiếng ngâm,
Một thiên ai oán, mấy câu trầm.
Thoáng nghe, chợt tưởng hồn sơn cước,
Cảm nỗi tiêu vong, đến khóc thầm.

Ấy đêm sâu nào được gần em,
Để thấy hai lòng cánh biệt thêm.
Tiếng ngọc hương không tình, không ý,
Nói chi, cho lạnh bóng trăng thêm?

Tôi làm như kẻ nhớ phương nào,
Chẳng dám nhìn em, chỉ ngắm sao .
Cây ngậm ngùi với người không tiếng,
Cùng trông giăng xuống để sầu cao .
Tôi đợi giăng về bên phía tôi,
Để sâu in bóng chỗ em ngồi:
Hai linh hồn vào chung một mộng,
Hai bóng người làm một bóng thôi .

Em hiểu rằng tôi yêu đến đâu .
Khi trăng sơ ý xé ngang đầu .
Hồn đêm chợt thoáng qua làn mắt,
Tôi ngẩng nhìn em một thoáng mau

Mái Tóc Viễn Phương

Đêm hè ngồi nhớ giếng sông,
Nhớ em tà áo nhạt hương chưa về .
Cách rừng , cách cả sơn khê,
Em ơi! giữ mái tóc thề cho xanh.
Thuyền mây từ bỏ kinh thành,
Bến vàng hiu quạnh cũng đành tiễn đưa .
Biển ngoài: núi cũ, thông xưa,
Tịch dương đã trái, nắng mưa đã từng.
Sầu lên bến cát rung rung,
Mây trường sơn lại vượt rừng tới đâu ?
Người đi đôi sấn, nướng dâu,
Buồn quan san, một con tàu về xa .
Nhớ xuân từ độ còn hoa,
Nhớ em từ độ thướt tha suối thề .
Xa trời, lưu lạc hồn quê,
Có phai, xin để ngày về hãy phai .
Viễn phương mái tóc bay dài,
Nghiêng vai sương lạnh, thương hoài vàng trắng

Đường Khuya Trở Bước

Tôi đến đêm xưa, Em vắng nhà,
Trăng vàng, mây bạc, sầu như hoa.
Tôi từ viễn phố rời chân lại,
Chỉ thấy sương nhiều như lệ sa.

Ở cũng băng khuâng, đi chẳng đành,
Đêm trời, sao cũ sáng long lanh.
Lòng ta ngẫm truyện mười phương vậy:
Người gái khuê phòng kia mắt xanh?

Tôi cũng chưa đi hết dặm đường,
Đời dài, mới đến nửa sầu thương.
Một đêm trở bước cho lòng nghĩ,
Sao biếc rơi tàn mộng phấn hương.

Tiếng Dương Cầm

Chiều nắng say, con bướm vàng thơ thân,
Bên nhà em hiu hắt tiếng dương cầm.
Hồn ai xưa khóc lại giữa thanh âm ?
Mỏi sầu ấy biết em còn tưởng nhớ ?

Tôi nghe rõ buổi chiều hoa nức nở,
Ôi tay buồn em để tiếng vàng rơi!
Vô tình sao! Em rung phím lòng người,
Bao thương nhớ chiều nay về quá khứ.
Nhớ từ đâu, có một chiều khách lữ,
Trong hương đàn vương mãi ánh hương ai.
Ôi mắt xanh, mày lặng, ánh mi dài,
Người khuê nữ tóc buồn như suối chảy.
Và tay trắng trên phím ngà run rẩy,
Và hôn sâu tan rụng với hồng sa.
- Anh van em ngừng lại khúc đàn hoa,
Nương tay nhẹ, gieo một lời vĩnh biệt.
Anh van em chớ sầu trong mắt biếc,
Cho hồn ai thôi nhớ chút ly hương.
Chiều hôm nay thổn thức nắng bên tường,
Và lời gió cũng run bằng cánh bướm.
Em không thấy u hoài như sóng gợn,
Tự lòng anh rung lại mấy thanh âm ?
Bên nhà em hiu hắt tiếng dương cầm.

Dạ Hội

Đèn quanh Thủy tạ, hội đêm hè,
Em đến phương nào ? Đây ngựa xe .
Đáy nước hoa chìm, trăng ẩn hiện,
Thơ phòng Khánh Tiết, nhạc Schubert.

Mời các cô em trang điếm vào,
Má hồng gợn chút mới thanh tao .
Thuyền thơ anh đợi nghiêng tình tứ,
Nghìn chiếc hôn bay, thoảng phấn đào .

Khiêu vũ đêm nay, Mộng trá hình,
Trong vườn Quên Lãng, áo ai xanh?
Lòng ai hóa bướm Phù Tang nhỉ ?
Ta chọn nhàn hoa, lẫn Ái Tình.

Tha thướt trời Tây, gái đẹp về,
Phương này ta hẹn với Tây Thi .
Thẹn đâu trình bạch bàn tay phấn?
Tuyết nguyệt dài chăng, phải đợi kỳ ?

Tuổi hạ trăng tròn, em vẫn si,
Lẳng lơ, ai nép mặt hoa quỳ ?
Phượng Liên nàng ấy điên vì mộng,

Lạc gió thần tiên: kịch Shakespeare

Xuôi Dòng Mộng Ảo

Chim hồng về khu rừng cũ,
Xuân ấy hai lòng mới yêu.
Cùng hoa, bướm trắng sang nhiều,
Nắng thơm những chiều tình tự.

Xin em ngồi trên nhung cỏ,
Nghe suối ca vui nhịp nhàng.
Anh ru cho hồn em ngủ,
Bằng điệu ca sang dịu dàng.

Chim xanh về khu rừng cũ,
Hè tới, hai lòng còn yêu.
Cỏ thơm mọc đã cao nhiều,
Cảnh mộng bao nhiêu hoa đỏ.

Nếu bước chân ngà có mỗi,
Xin em dựa sát lòng anh.
Ta đi vào tận rừng xanh,
Vớt cánh rong vàng bên suối.

Lá đỏ rơi trong rừng cũ,
Thu về, hai lòng còn yêu.
Đường tình trải một lần rêu,
Ngỡ ngẩn hồn chiều tư lự.

Em có lên sườn núi biếc,
Nhặt cánh hoa mơ gài đầu.
Này đôi nai vàng xa nhau,
Có tiếng gọi sầu thăm thiết.

Chim buồn xa khu rừng cũ,
Đồi núi trập trùng cỏ rêu.
Hai lòng nay đã thôi yêu,
Có tiếng suối chiều nước nở.

Em không nghe mùa thu hết ?
Em không xem nắng thu tàn ?
Trời ơi! Giọt lệ này tan,
Là lúc linh hồn anh chết!

Liên Tưởng

Ý chiều ngây ngất màu hoàng cúc,
Sao mắt thu buồn dáng hạ xa
Ta nhớ mà thương người sử nữ,
Áo mùa thu đọng sắc kiêu hoa.
Nước cũ rung rung màu ngọc trắng,
Mây ngày xưa tỏ, nguyệt xưa trong.
Người xưa lẫn dáng tình sương tuyết
Riêng cặp môi kia ánh nét hồng.
Ta nhớ giếng hoa ngày hạ trước,
Nhớ hồn thảo mộc lẫn mùi hương.
Nhớ màu xiêm áo người thay đổi,
Những cánh hồng chen với cánh sương.
Người đẹp ngày xưa tên giống hoa,
Mùa xuân cây cỏ biếc quanh nhà.
Thùy hương phảng phất sen đầu hạ,
Lén bước trang đài tới gặp ta.
Yêu điệu phương đông lướt dưới đèn.
Ta nằm mộng đẹp đêm thần tiên.
Dáng Xuân nghiêng mặt cười không tiếng,
Lửa Hạ lên rồi - Ô ý Liên !

Hoài Niệm

Chiều mùa đông
Đốt ngọn lửa hồng
Ta đọc tập thơ sâu, cười với bóng,
Khói thuốc xanh bay về hư không.
Trăng lên đầu phố vắng
Ồ bóng ta say!
Bóng với ta cùng im lặng
Cốc rượu ngọt uống cay nồng.
Bạn là người bạn chung tình,
Gần nhau không hẹn,
Lòng giữ nguyên hương hoa bình minh.
Bên đèn tâm sự,
Bạn với tôi như đôi hồn viễn xứ,
Đôi bóng phù du,
Không dung mà thương nhớ,
Không đau mà ngăn ngại,
Rủ bướm chim theo vào giấc ngủ,
Thả sào trên con thuyền mây đưa .

Trời giăng sao tỏ

Đêm mùa thu
Cửa phòng tôi bỏ ngõ
Giấc mộng tôi hững hờ,
Ta biết giăng buồn ngày ta còn nhỏ,
Ai biết ta buồn vì lòng ngây thơ ?
Nhìn cuộc đời
Tin rằng hạnh ngộ,
Bạn yêu giăng và tôi yêu gió,
Cười nụ cười đơn sơ .
Bạn với tôi xưa
Đứng bên hồ,
Nằm chung mộng,
Ân ái cùng Thơ .
Đêm hoa cảnh nguyệt,
Gió giăng xao động ngoài màn.
Bạn hát bài ca phóng đảng,
Cười lên trắng xanh, tôi dạo đàn.
Xuân đến giấc mơ đầy thiếu nữ,
Ta nằm ta ngủ,
Lệ đa tình chứa chan.
Ôi thời gian! thời gian tình tự,
Mặc nỗi lòng người bi hoan.
Mộng cung tần
Xoay nghiêng mặt gối,
Ai cười ? Ai nói ? Ai xênh ca ?
Lênh đênh nước biển trắng nhòa,
Những vì sao lạ đã sa xuống gần.
Trời buồn giăng điệu giai nhân,
Trái đất xoay vẫn đứng lặng mà nghe:
Rạt rào sóng nhạc pha lê,
Đêm tàn, núi đổ, ra đi một mình.
Ra đi! Ra đi! Đòi ngủ cả,
Vào cuộc luân chuyển ân cần của các hành tinh.
Ôi những trời sao mùa hạ!

Về đâu ? Về đâu những mảnh sao sa ?
Về đâu nữa cả bóng hai ta
Lạc vào tục phố
Nhịp bước giăng hồ ca ?
Ánh hoa đêm hay tàn đèn rụng
Trong những ca lâu đầy huyền ảnh với đàn bà ?

Lòng đã đi qua
Biết bao quán trọ là nhà .
Ta tiếc thương gì quê hương đã mất?
Giang sơn đây

Trong buổi chiều tà
Gọi hồn ta về cười ngây ngát,
Rung sắc hồng pha,
Xây Đô Kỳ Nghệ Thuật
Ôi những phố trường sầu đi mất về đâu ?
Ngày tàn, gió thổi,
Tôi mất Tình Yêu
Tôi mất người yêu .
Bên sông hoa rụng từng chiều,
Lòng tôi không nói,
Thương vì trái đất cô liêu .
Tôi nói làm chi ?
Anh nhớ làm chi ?
Lòng tôi đây và lòng anh đó
Nghe câu chuyện sâu dài sao chẳng điên mê ?
Một buổi anh về,
Trúc gầy, liễu rủ .
Ôi câu chuyện huyền vi
Trong lòng nắm mộ,
Tôi muốn nghe,
Và anh muốn nghe!
Ôi những bước u hồn về ảo phố,
Anh đã đi và tôi sẽ đi!

Lạnh Mùa Đông Cũ

Thu hết rồi đây, thu sắp hết!
Ngoài kia cảnh rụng - Em nghe không?
Sông vàng đổi gió đều hiu cũ,
Bụi cuốn dâu xanh, bãi cát hồng.

Em đã nghe lòng lạnh lắm chưa,
Khi con chim biếc cúi bên hồ,
Lững lơ đáy nước, cành rong gợn,
Thuyền lá tre vàng trôi ngân ngơ ?

Em đã cho lòng thương nhớ chưa ?
Khi chiều sương bạc, ánh sao thưa,
Một đàn chim nhỏ bay về tổ,
Có tiếng chuông chùa rung cõi xưa .

Em đã buồn thêm được chút nào ?
Mà lòng tôi rộng biết là bao!
Nghe trong xác lá hồn tôi rụng,
Mưa nức từng cơn tưởng lệ trào .

Em có vì thu gieo lệ không?
Tôi về, sớm gặp bóng sang đông.
Chiều xưa nắng hạ, chiều nay lạnh.
Mà chữa yêu thêm đã chết lòng

Gặp Nhau Lần Cuối

Khi tôi ngồi xuống ở bên em,
Giờ tập thư xưa đọc trước đèn.
Vẫn ngọn đèn mờ, trang giấy lạnh,
Tiếng mùa thu động, tiếng mưa đêm.

Gần nhau, còn lạ nét môi cười,
Em đến như người bạn cũ thôi.
Trận gió năm nào chưa ngớt thổi,
Mà nghe hồn gió lạc xa khơi.

Em hãy ngồi im - khuya đã lâu,
Phút giây tâm niệm tưởng như sầu.
Ngón tay nào nuốt tàn nhung bướm,
Gỡ cánh hoa phai lá mái đầu.

Đèn nhỏ, sương pha lạnh mặt người,
Lạnh vương từ sợi tóc buông lơ.
Lìa vai, kỷ niệm bay mùi phấn,
Nếp mặt hờn nghiêng lá hờ người.

Mắt lặng nhìn nhau từ dĩ vãng,
Chợt xanh màu áo nhớ thương xưa.
Bóng em khoảnh khắc thành hư ảo,
Buồn lướt hàng mi thấp thoáng mưa.

Từng nhớ, từng thương, từng chụm đầu,
Từng chung dòng lệ thấm vai nhau.
Mà trong mắt liếc ngờ non ả,
Nhịp thở ân tình cũng biến đầu.

Sương xuống nhiều thêm, thôi biệt ly !
Nhìn em lần cuối, tiễn em về.
Mưa buồn nở để đường thu lạnh ?
- Đây áo quàng vai, em hãy che.

Bao Giờ Em Lấy Chồng

Tôi hiểu rồi đây em cũng đi
Như bao người gái đến xuân thì.
Mỗi đêm say tỉnh vài cơn mộng,
Trở giấc, lòng ơi! buồn làm chi?

Ôi biết bao giờ em lấy chồng?
Đầu thu hay cuối một mùa đông?
Bên người có ánh trăng, đèn mới,
Em nhận thơ lòng tôi nữa không?

Hoa nở cô đơn, bóng động thêm,
Vườn xưa còn thoảng chút hương em.
Xót xa lá cỏ vương mùi tóc,
Tà áo bay về, nhớ suốt đêm.

Em cũng như làn hương phấn kia,
Gió về rồi đến buổi chia ly
Nhớ trong khung cửa, mong ngoài ngõ,
như kẻ xưa buồn lối phượng đi.

Nhớ buổi người yêu, kẻ hững hờ,
Em là thực nữ, chỉ mê thơ.
Còn lòng tôi đây, em không rõ,
Chẳng đến dò thăm, chẳng muốn ngờ.

Mà chẳng tình chung cũng hẹn nhiều,
Lời em bay bướm, tưởng rằng yêu.
Vì ai làm đẹp mây trời thế?
Tôi đợi tin thu sớm lại chiều.

Em ướp hương vào những giấy thư,
Tôi hôn lên chữ một đôi tờ.
Nghĩ rằng: Em gửi hồn thơm đây,
Là bởi lòng kia đã ước mơ.

Mơ ước hiện như truyện trẻ thơ,
Hoài nghi từng nét mực phai mờ.
Chữ Yêu lượn nét hoa kiều diễm,
Tưởng thấy nghìn đuôi mắt hẹn hò.

Vàng trắng vừa ngả bóng chung đôi,
Em đã xa như dĩ vãng rồi
Tình cũng quan san từ đáy mắt,
Một hàng mi lặng, mấy trùng khơi.

Nghê ðođ bần chân, nắđ tồ hương,
Mong manh từng gợn phầ còn vương.
Em ði, nửa gỏi hoa tàn mộng,
Thương nhớ bay cùng mây viễn phương

Lời Thề Trên Gối

Tôi ðã gục ðầu trên vai em,
Tìm trong dòng lệ chút hương chìm.
Mộng in sắc trắng bàn tay nhỏ,
Hồn vẫn e ðè nép cánh xiêm.

Tôi ðã nhìn sâu trong mắt em,
Soi màu trắng cũ lần vào ðêm.
Thương nhau, sợ thấy trắng hờn tủi,
Nước mắt không khi hết nỗi niềm.

Nghi hoặc chiêm bao, ðợi giấc sầu,
Bướm bay vào mộng gặp hồn nhau .
Lời thề trên gối như sao rụng,
Sao có tan trong giọt lệ ðầu ?

Tôi ðã nghe từng thoáng giận hờn,
Nửa hàm răng then lướt môi hôn.
Chiều mưa ðỉnh núi, vai nào lạnh?
Sóng gió vòng tay bỗng nổi cồn.

Hơi thở gieo hoa quẩn gót giầy,
Không gian chìm ánh mắt mây bay .
Hương thơm những nụ cười vô tội,
Còn ðộng làn môi chút nắng say .

*

Em biết mùa hoa nở tận ðâu ?
Hè sang trong một chiếc hôn ðầu .
Rồi mai em khóc và anh khóc,
Thu sẽ về trên mái tóc sầu .

Anh vẽ cho em những giấc mê,
Chiêm bao nhỏ: lối ði về .
Đường khuya thủy mặc nhòa chân bước,
Áp má chia ðôi mặt gối thề .

Tâm sự đêm nào thơm tóc nhau,
Cánh tay vờn mộng gối chung đầu .
Em ơi! Mấy kiếp qua rồi nhỉ ?
Tình giấc, thời gian có đổi màu ?

Em gọi tên anh, khẩn nguyện thầm,
Nét buồn khuôn mặt tạc trăm năm.
Tương lai nín lặng, thương vàng trán,
Lời ghen trên môi, tắt vọng âm.

Tùng buổi chiều đi, nắng thoát hồn,
Mắt em ngây ngất khói hoàng hôn.
Mùa thu mái tóc xa vời vợi,
E cũng hao gầy vóc áo đơn.

Khát vọng còn nguyên lửa cháy rừng,
Ôi hồn lạnh các, mắt thâm cung!
Hồn ghen, nghiền nát môi trào hận,
Nép bóng nghe mưa đổ trập trùng.

Tình lẫn mùi hương vạt áo đêm;
Nhớ em, nhờ cả gió giăng tìm.
Bao giờ trăng tới chia nguồn lệ ?
Và gió phương nào vẫn gọi em ?

Hòn Giận

Em đến hôm nào như hoa bay,
Tình không độc dược mà đắng cay.
Mùa thu tàn nhẫn từ đôi mắt.
Mùi hương sát nhân từng ngón tay.
Em đến hôm nào như mây bay,
Gió mưa triền miên từ nét mày.
Đường vào lòng nhau toàn sạn đạo,
Bước chân tha hương từ dấy giày.
Anh rỏ đôi dòng nước mắt say,
Trao em, không ướt trọn vòng tay.
Chiều đi, vai thấm đầy sương núi,
Lệ cũng phai hương tự lúc này.
Anh tiễn em sang giấc mộng nào ?
Giận lây tà áo cưới chiêm bao.
Lời nguyện không buộc vào mây sớm,
Em có nghe tình khóc dưới sao ?
Em đến, trăng rằm xanh bóng mây,
Em đi, trăng hồn cong nét mày.

Chiều qua, má hồng còn thơ ngây,
Chiều nay, hàng mi sương xuống đầy
Thương nhau, gói trọn hồn trong áo,
Mắt nhau từ trong tà lụa bay.
Mắt ngại nhìn nhau từng đêm dài,
Nhòa hương kỷ niệm, tóc thu phai.
Dòng sông bơ vơ tìm dĩ vãng,
Thuyền trôi bâng khuâng về tương lai.
Anh hận bình minh, ngỡ nắng hồng,
Hờn ghen bao nhiêu hoa mùa xuân.
Sánh vai nhưng không là vợ chồng,
Kề môi vẫn không là tình nhân.
Cười vỡ giấc mê đêm hợp cẩn,
Vò nhàu mái tóc đêm tân hôn.
Sính lễ không hòa đôi linh hồn,
Đính ước không chung lòng cô đơn.
Thâm trách vầng trăng không biết sâu,
Ngàn sao theo em bay về đâu ?
Oán cả không gian, thù cả mộng,
Ghen cả trời xanh trong mắt nhau.
Em đến hôm nào, mưa trên vai,
Chiều thu, sương đượm nét mi dài.
Nụ cười rung cánh hoa hồn giận,
Trong mắt em còn bóng dáng ai ?

Cánh Chim Dĩ Vãng

Anh trở lại con đường lên núi biếc,
Thương mây bay từ đó vẫn cô đơn.
Những bông hoa còn có nửa linh hồn.
Những lá cỏ nghiêng vai tìm mộng ảo .
Ôi nắng cũ nhạt mùi hương đã thảo!
Lạnh màu rêu, tảng đá nhớ chân đi .
Những cánh chim từ quá khứ bay về,
Tà áo mỏng chập chờn phai sắc bướm .

Bài thơ nhỏ hôm xưa hồng nắng sớm,
Trêm môi em, gió núi đã gieo vẩn.
Mùa hạ nào thơm mái tóc hoài xuân?
Hơi phấn thoảng còn ướp say hình bóng.
Giấc em ngủ, thơ anh về báo mộng,
Nhấn sao khuya soi lên nụ hôn đầu .
Ôi sườn non, mây lụa quấn vai nhau!
Mỗi bậc đá nâng cao từng ước vọng.
Em chuyển bước, trùng dương nào cuộn sóng

Dưới bàn chân? - Hồi hộp biển cây xanh.
Hương phát phơ chòm hoa mộng đầu cành,
Gò má thẹn một màu hồng hớp cắn.

Hãy dừng lại hồi mùa hoa hồng phấn!
Mây hoàng hôn, mái tóc đã sang thu ?
Trữ hàng mi, lá úa rụng tình cờ,
Tờ thư lạnh, gió sương bay dòng chữ .
Thương tâm sự, mưa sa vành nón cũ,
Anh ngờ em mang cả núi non đi .
Hoa qua đầu, cánh bướm cũng vu quy,
Nhòa nắng xế, nụ cười mây khói tỏa .

Ai trao gửi lời thề trên xác lá,
Để vàng trắng tìm mãi dấu chân xưa ?
Ngôi sao buồn lên đỉnh núi bơ vơ,
Cành trinh nữ, thu xanh màu tóc lạ .
Lời ước hẹn dư âm truyền vách đá,
Em vội đi, hờn giận tiếng non cao .
Em đi rồi! Then khóa cả chiêm bao,
Gầy vóc mộng, gói tròn manh áo nhớ .

Nhắc làm chi ? Ôi! nhắc làm chi nữa ?
Em đi rồi, mưa gió suốt trang thơ .
Mây lia ngàn, e lệ cánh chim thu,
Con bướm ép thoát hồn mơ giấc ngủ .

Anh trở gót, hương đưa về núi cũ,
Theo mây bay, tìm mãi hướng trăng thề .
Nhắc làm chi ? Còn nhắc nữa làm chi ...!

Tâm Tình Cuối Năm

Tùng cơn mưa lạnh đến dần,
Đời chưa trang điểm, mà xuân đã về!
Hững hờ để nước trôi đi,
Giấc chiêm bao hết, lấy gì mà say ?
Quê ai đậm ấm đầu đây,
Cho tôi về sống mấy ngày trẻ thơ .
Ước gì trăng gió đón đưa,
Mắt chờ gặp mắt, tay chờ cầm tay .
Cảm lòng, nhận chút hương bay,
Tình thương đất bạn, cỏ cây là người .
Quê nhà ai sẵn nụ cười,

Núi sông hôn hậu, mà Trời bao dung?
Cho tôi về hưởng xuân cùng,
Bao giờ hoa nở thì lòng cũng nguôi

Thảo Dã Xuân Tình

Tiếng trống làng xa dồn mặt nước,
Tháng giêng, quê bạn, hội đêm rằm.
Hương đồng tỉnh giấc, ta ngồi đây,
Nhìn ánh trăng xuân đẹp chỗ nằm.

Trắng xóa vườn cam động bước ai ?
Bờ ao lấp lánh đóa sao cài .
Thơm thơm hoa bưởi như hò hẹn,
Yêu điệu hồn quê tóc chầy dài .

Thu nhỏ trời xanh, nét lá vờn,
Ngoài kia chim giọt móc cô đơn.
Đi đi mái tóc đầy sao rụng,
Có thấy lời hoa cũng đượm buồn?

Đây lúc hồ ao khẽ chuyển mình,
Chập chờn sương phủ miếu thần linh.
Mang mang tiếng ếch từ thiên cổ,
Nhớ một quê xưa thoáng chút tình.

Nửa gói hoàng lan sức nức hương,
Ngờ như thảo mộc hiện quanh tường.
Long lanh cặp mắt sâu thôn nữ,
Nghênh cả vườn trăng xuống mé giường.

Nhịp võng nào đưa chũu lá cành?
Ôi màu thiên lý, sắc thiên thanh!
Vàng mưa dưới gót tâm xuân lượn,
Quần quít tơ hồng, em với anh...

Trăng lên phơi phới ngọn xoan đào ,
Lòng giếng chùng nghiêng sóng mắt trao ?
Nửa khép vòng tay, vàng nguyệt thẹn,
Mây nhàu nếp lụa, rồi chiêm bao .

Mùi lửa, hương cau vẹn tiết trinh,
Mén thương, ôi nhịp thở chung tình!
Ba giếng, hẹn một mùa giăng tỏ,
Thao thức, lòng ta lại nhớ mình.

Lả ngọn tre vàng ngắt ngắt say,
Nhớ nhung dâng sóng lúa voi đầy .
Suốt đêm trăng đẹp vào chung gối,
Mộng thấy hồn hoa thấp thoáng bay

Hoa Bay Về Ngàn

Em đi, rừng núi vào Xuân,
Áo thiên thanh dệt trắng ngàn hoa bay.
Búp lan dài mướt ngón tay,
Cả lâm tuyền nhớ gót giày phong hương.
Nghe như đàn lá cung thương,
Bầy chim bên suối soi gương tự tình.
Cỏ thơm nếp lúa đồng trinh,
Mây giăng cánh bướm cho mình lên non.
Sông rừng uốn khúc lưng thon,
Nụ cười hoa dại nét son nẻo nùng,
Tình vương xóm Mán trập trùng,
Lòng như xuân tỏa hồn rừng hoang vu.
Cầu treo nổi nhịp tương tư,
Lặng trong cây lá, giấc mơ về ngàn.
Nắng soi âm mái nhà sàn,
Hơi xuân ủ cánh phong lan nỡ nà.
Óng vàng mái tóc tiên sa,
Cỏ đồi chải phớt lược ngà buông lơ.
Nhớ về Bản nhỏ lưng trời,
Xuân đi, còn lẫn nụ cười trong mây

Xuân Âm Hương Rừng

Thương em, trăng xế nửa vàng,
Mùa xuân thở âm hương rừng trên vai.
Giang tay ôm bóng núi dài,
Đá thiên sơn có hồn ai tạc hình ?
Tiếng vang chim lạ gọi mình,
Huyền âm chín cõi u minh truyền về.
Sao chìm đáy mắt sơn Khê,
Màu đêm đã thú hôn mê tóc rừng.
Lửa sàn linh loạn hoa dung,
Núi nghiêng vai áo cảm nhung đôi màu.
Hồn nào ngủ thiếp bông lau,
Bạc thời gian, cánh bướm sâu ngàn xưa.
Chập chờn khe liếp trắng mưa,

Bên Em, mùi phấn giao mùa còn say ?
Nửa vàng trắng, nét xuân gầy,
Ta mơ giấc ngủ còn ngáy hồn rừng.

Em đi, sâu núi chát từng,
Gót chân từ thạch buồng trùng sóng hoa.
Mây bay ánh mắt trắng tà,
Nồng hương cỏ dại, sương pha áo ngàn.
Người đi vào giấc mơ tan,
Ta soi dòng suối đêm tàn tìm nhau

Tình Lại Mới

Đã bao mùa xuân xa tôi rồi ,
Em mới về đây ngồi cạnh tôi .
Đôi mắt , đôi môi ngày hạ ấy ,
Có cười vui nữa chẳng là vui !

Đâu biết lòng em còn trẻ thơ ?
Em không hờn giận để tôi ngờ ...
Cuộc đời đi hết - tôi ngồi lại ,
Ngắm mặt buồn quen , hoa thừa xưa .

Chao ôi ! Lời nói được bao nhiêu !
Em ngủ - đi em ! Xuân mộng chiều ...
Tình giấc nhìn nhau , tình lại mới ,
Mà lòng yêu thế có là yêu ?

Hy Vọng Chiều Xuân

Vì em cho phép buổi giao thân,
Hy vọng ngày xưa lại sắp gần.
Màu tím hoa xoan - ôi hứa hẹn !
Cành tơ, lá ngọc, nắng chiều xuân.

Em nhớ làm chi hờn giận qua ?
Hôm nay hội ý, nắng sang nhà.
Xuân kia để lỡ mười ngày trước,
Đã sắp xa lòng hai chúng ta.

Giấc mộng chiều nao vắng bóng anh,
Mắt em như nắng giải hoang thành.
Hồng lên má phấn, hoa bùng tỉnh,
Xuân với em vừa lả tóc xanh.

Em hãy cười như thủa mới quen,
Trời xanh trao khoe mát như thuyền.
Hàm răng hé nửa chiều hy vọng,
Xuân cũng nghiêng vai ước mộng hiền.

Thấp thoáng linh hồn nắng viễn du,
Nắng thơm hôn mái tóc tình cờ.
Chiều vương từng cánh hoa e lệ,
Gió bướm tung màu áo trẻ thơ.

Em hãy nhìn như thủa mới say,
Màu xuân tô vệt nắng đôi mây.
Rung rung vai nhỏ gây thương nhớ,
Ta vẫn còn nguyên hiện tại này.

Cành tơ, lá ngọc cũng tương thân,
Hạnh phúc ngày xưa đã tới gần.
Đầu ngọn cây xoan, con bướm lượn,
Hoa màu hy vọng, nắng chiều xuân.

Bướm Xuân

Em trở về đây với bướm xuân,
Cho tôi mơ ước một đôi lần.
Em là người của ngày xa lắm,
Lòng cũ hai ta cũng chẳng gần.

Em trở về đây để nắng hồng,
Hồn xưa còn đẹp ý xưa không ?
Trăng tình chưa nguyện lời hoa bướm,
Em chẳng về đây để ngỏ lòng.

Một thời mây biếc đã trôi qua,
Nay tưởng cây vàng lại nở hoa.
Em chẳng mơ gì, tôi chẳng nói,
Đôi hồn không biết có nhìn xa ?

Tôi vẫn chiêm bao rất nhẹ nhàng,
Đèn khuya xanh biếc, mộng thường sang.
Nhưng rồi em rõ lòng tôi khổ,
Em sẽ đi xa trước giấc vàng.

Thanh Sắc

Đầu xuân có rừng xuân đẹp,
Suối bạc, ngấn vàng long lanh.
Con hươu sao quý khép nép,
Uống ngọc bên hòn đá xanh.

Đầu xuân có dòng sông trắng,
Thuyền ai chờ khách năm đây.
Con chim nhạn biếc theo mây
Trên bến cát hồng xa vắng.

Đầu xuân có hội đua hồng,
Có cuộc thi tà áo lá.
Đầu xuân này cỏ thêu nhung,
Bướm với hoa đồng lời lá.

Đầu xuân có tiệc xuân tình,
Núi xanh và trời xanh biếc.
Mây đào có má đào xinh,
Em chớ để tình xưa chết.

Âm Hưởng

Hôm nay chim yến vui ca
Ran riu bên sườn núi trắng:
Xuân này có nắng gieo hoa,
Ta sẽ cùng ra biển lặng.

Hôm nay gió bão cùng mây:
Rời xa những miền tuyết trắng,
Tôi từ biển vắng về đây
Mừng hội xuân này đẹp nắng.

Hôm nay cây quế trong rừng
Bồng nhủ cùng làn suối bạc:
Xuân này tôi khoác áo nhung,
Mà bác vang lòng tiếng nhạc.

Hôm nay chim nhạn sang sông
Tìm sợi rong vàng làm tổ,
Tôi đan những sợi thơ hồng
Nhờ chim gửi người viễn phố.

Hôm nay hoa bướm hẹn thề,
Hương có bay về phương ấy?

Mưa phùn lả ngọn tường vi,
Mái tóc em còn suôi chảy?

Em là công chúa si mê
Ngủ giữa ngàn hoa lửa cháy.
Bao giờ lại trắng hoa lê,
Em tỉnh giấc mơ bùng dậy?

Tiếc Bướm Hay Là Linh Hồn Hoài Điệp

Độ em còn trèo cây khế
Vịn hái quả xanh bên tường
Có phải chúng mình còn bé
Cho nên đời rãi thơm hương

Nắng vàng năm xưa đã tắt
Cô bé ngày xưa lớn rồi
hoa hồng vừa nở trên môi
Và một trời thu trong mắt

Ngày xưa: bướm trắng, mây vàng
Ta sống trong vườn tiên giới
Bây giờ lạc xuống trần gian
Tôi đi tìm Bồng Lai mới

Em là tiên nữ diễm kiều
Vịn hái hoa trong vườn quý
Dò theo những bước thương yêu
Còn tôi đi làm thi sĩ

Ngày mai giấc mộng tan vàng
Em cứ giữ lòng xuân đẹp
Nếu hoa ngày cũ phai hương
Đã có linh hồn Hoài Điệp

Khi Mới Nhớn

Khi mới nhớn, tuổi mười lăm, mười bảy,
Làm học trò mắt sáng với môi tươi
Ta bước lên chân vắn dạo bên người
Ngoài cặp sách trần ai xem cũng nhẹ!

Đời thấp thoáng qua học đường nhỏ bé

Phổ phùng cuộc sống mới lên hoa
Ta ngồi nghe những tiếng thị thành xa
Hồn lơ đãng mộng ra ngoài cửa lớp

Nắng thuở đó khiến lòng ta hồi hộp
Ta nhìn cao mới rõ bị giam cầm
Ôi tiếng nào vang bốn bức tường câm ?
Không khí nặng mơ hồ thầy với bạn

Ta lớn lên, bước đường không giới hạn
Có lẽ đâu kiềm giữ nổi tay người
Tuổi hoa hồng kiêu hãnh của ta ơi!
Tình đã hẹn ở trên đường nắng mới

Ta ném bút dẫm lên sầu một buổi
Xa vở bài, mở rộng sách ham mê
Đã từng phen trèo công, bỏ trường về
Xếp đạo đức dưới bàn chân ngạo mạn

Đời đổi mới từ ngày ta dấy loạn
Sớm như chiều hư thực bóng hoa hương
Ta ra đi tìm lớp học thiên đường
Và khi đó thì mẹ yêu ngồi khóc...

Ôi! khoái lạc những giờ trốn học
Những bình minh xuân đẹp, những chiều thu!
Bao cảnh nước mây đắm thắm hẹn hò
Khi biếng gặp nhớ nhưng pha màu áo

Hỡi thành đô với linh hồn bách thảo
Còn nhớ ta chẳng, tuổi trẻ tóc bay ?
Làm học trò nhưng không sách cầm tay
Có tâm sự đi nói cùng cây cỏ

Riêng ta nhớ những trưa hè sắc đỏ
Đường hoàng lang nắng động lối đi quen
Nhìn bóng cây chen bóng mộng hư huyền
Ta đến đó lần đầu nghe rạo rục...

Thấy phảng phát hình đôi vai, bộ ngực
Làn môi tươi in một nét son hồng
Cặp má đào phon phớt ánh phù dung
Đâu là lướt mái tóc dài sóng gợn ?

Ta ngây ngất cả tấm thân vừa lớn
Bỗng rùng mình thờ vợi ánh dương qua

Tưởng hương thơm một da thịt đàn bà.

Đường Về Kỷ Niệm

Ba năm về lối cũ
Để mặc lòng nhớ thương
Cỏ mây vàng gọi nhỏ
Đìu hiu lá biếc rung

Tre xanh, rồi tre xanh
Ai chậm bước cho đành ?
Ồi rào hoa tím trước
Lũ bướm vàng bay quanh

Tôi nhớ hết làm sao ?
Chiếc cổng gỗ xoan đào
Một ít trời mùa hạ
Ngơ ngẩn hàng cây cao

Những bạn rất thân yêu
Luu lạc mấy phương chiều
Đâu cửa vàng bóng xế
Đâu mái trường gạch xiêu ?

Tôi muốn ngược tuổi đào
Trên thuyền hoa dĩ vãng
Đàn chim mộng bay cao
Nắng rơi hồng thấp thoáng

Tôi soi bóng cầu ao
Hỏi thăm từng kỷ niệm
Nước loáng những vị sao
Gương mặt buồn không tiếng

Xa mấy tầng ngói đỏ
Lòng ta – ôi lòng ta !
Bơ vơ từ thuở nọ
Một kiếp sống không nhà !

Ba năm, về lối cũ
Để một ít, thương nhiều
Hỡi mái hồng rêu phủ
Nhớ thương tôi mấy chiều ?

Lạc Hương Mây Tần

Từ hôm trông bóng anh lên đường
Tôi cũng mong về thăm cố hương
Những tưởng hồn quê mơn mõi đợi
Mây trắng trăng khuyết, mất tà dương ?

Tôi từ thơ trẻ biệt lều tranh
Rồi nhớn và yêu giữa thị thành
Gió thổi băng khuâng hồn cỏ dại
Ngâm ngùi chợt nhớ lũy tre xanh

Hình như xưa ở xóm quê nhà
Cải cúc bông vàng vẫn nở hoa...
Ngõ gạch, sân rêu, đình ngói cổ
Vui buồn ta có cảnh làng ta

Quê ơi ! còn nhớ tới bây giờ
Những buổi trưa hè, tiếng võng xưa
Câu chuyện đêm trường bên giếng nước
Tiếng buồn, ai hát giọng đò đưa ?

Đồng lúa ngô kia, cánh ruộng này
Mùi hương thôn dã thể mà say
Mỗi năm dư vị mùa hoa cỏ
Thoảng gió đưa về, lại đến đây

Ta đã xa quê nửa cuộc đời
Không mong gần nữa, cố hương ơi !
Nhà xưa để mất, dăm người bạn
Mỗi kẻ đi ra một phía trời

Tôi quen hờ hững ở trên đường
Nay mới hay mình không cố hương
Thấy đục hồn quê – quê chẳng thấy
Bạt màu mây trắng khuất ngàn phương

Cặp Mắt Ngày Xưa

gửi hương hồn Thạch Lam

Nhớ xưa, gần bóng Dạ Lan Hương
Anh với tôi nằm mộng canh trường.
Giăng kẻ song cửa, hoa kẻ gối,
Anh truyện sâu, tôi truyện mến thương.

Tôi với anh giường chung, mộng chung,
Vì duyên thơ, mới có duyên lòng.
Anh buồn tự thừa giảng lên núi,
Ấy độ tôi hoài ước lại mong.

Ai biết lòng anh thương nhớ đâu?
Gần nhau không nói, nói không sâu.
Cầm tay hỏi mộng, buồn như túi,
Thăm hiểu anh thôi, lặng cúi đầu.

Tôi cảm thương vì hai chúng ta,
Tuổi đang xuân mà bóng sang già.
Đêm nào tôi mộng buồn riêng gối,
Anh đã nằm yên dưới mộ hoa.

Anh lánh mùa xuân, nép cửa sầu,
Đêm nằm ghê gió lạnh canh thâu.
Gặp nhau, nắm chặt tay lần cuối,
Anh khép hàng mi, chẳng nguyện cầu.

Tôi đến tìm anh, vượt mắt hiền.
Đêm sâu chìm đáy mắt vô biên.
Vọng thanh nghe rợn hồn cô tịch,
Tôi hiểu lòng anh chữa toại nguyên.

Tôi lạc hồn Xuân giữa Cố Đô,
Hỏi giảng, giảng mọc nước Tây Hồ.
Hỏi hoa, hoa vẫn thôn đào liễu,
Lòng hỏi riêng lòng : Đâu bạn xưa?

Trăng nước vô tình, gió đẩy đưa,
Đường tôi muôn vạn ngã tình cờ.
Chiêm bao phảng phất, tôi thường gặp
Cặp mắt anh nhìn, như trẻ thơ.

Dặm Trường

Vì ai giảng lưới để hồn vương ?
Hỡi những lòng xa muôn dặm trường
Mây buổi nhiều hoa, tôi nhớ lại
Không sâu cách biệt cũng yêu thương

Người ở bên trời cách núi sông
Một vườn cây mát có hoa hồng
Khói chiều chắc hẳn đang mong nhớ

Cả mái tranh vàng cũng nhớ mong

Người ở bên trời, cách nước mây
Trảo bao hiu quạnh bóng hoa gầy ?
Cửa buồn chắc nhạt màu sơn cũ ?
Hỏi mấy tầng rêu phủ dấu giày ?

Người ở bao xa, cách mấy trời
Đóa linh hồn mỏng vẫn còn tươi ?
Ngày xưa tôi chờ lòng qua đó
Đã thấy xuân hoa nở trắng rồi

Có lẽ người quên, tôi cũng đi
Bên sông còn nhớ buổi phân kỳ
Chiều kia, mây lại về man mác
Người đã nhìn xa, chẳng nghĩ gì

Không sâu cách biệt cũng yêu thương
Hỡi những lòng xa muôn dặm trường
Bốn biển lênh đênh màu tưởng nhớ
Chẳng thể giăng gió cũng tơ vương

Buồn Á Đông Xưa

Khép áo hoàng hôn em lên đường
Buồn xưa Đông Á về muôn phương.
Mắt ta loạn dáng mây hồ hải,
Mộng ngát lâm tuyền mái tóc hương.

Xưa Á Đông buồn xuôi đại dương,
Chiều tha phương đến ngủ bên nàng.
Tóc ai thả lướt con thuyền mộng,
Nghiêng xuống đôi vai chút phấn vàng.

Nắng nhỏ phiêu lưu rợn cánh sâu,
Vòng tay non biển thoát lia nhau
Giang biên thoáng ướm mùi hương lạ,
Hồn lạc sân ga, lỡ chuyến tàu.

Nếp áo trường sơn, tóc suối ngàn,
Nụ cười phiêu lãng giữa không gian.
Người đi, mây cũng làm du khách,
Nắng chuyển hương theo nhịp gió đàn.

Mộng ơi! thuyền có trao đầu sóng,

Xin nở tươi màu hoa đại dương.
Biển biếc, cù lao dài ánh mắt,
Ngân khơi, mơ bóng nguyệt hoang đường.

Ta khát cuồng lưu vị biển đông,
Dịu em trên lá cỏ thu bông.
Cơn say thắm tận lòng thương hải,
Chìm nổi vàng dương đáy thủy cung.

Hoàng hôn khép áo em lên đường,
Buồn Á Đông xưa về viễn phương.
Đảo tuyết, rừng hoang, mây lữ thứ,
Hồn ơi! Xin hẹn cánh chim sương.

Du Thuyền

Ta ra đi cùng trăng thiên thu
Mây trắng phiêu diêu ngoài bốn phương sông hồ
Ánh mắt xa khơi biếc đôi bờ ảo mộng
Gió lộng thu xanh bông mái tóc hoang vu
Ta đi nhịp nhàng theo bóng núi
Lòng ngập trăng sao hòa ý ngát xuân thu
Ôi cõi bụi vàng phơi phới
Thoảng màu hoa lạ tiêu sơ
Sớm vượt trường sơn, chiều băng miền duyên hải
Ta hẹn mây ngàn cùng sánh bước ngao du

Thuyền ơi !
Uyển chuyển bóng dờ xanh
Mêng mang còn cát trắng
Thuyền hồn ta lênh đênh
Giấc mơ dài hoe nắng
Nghe động hơi ngàn xa
Ánh sao chiều rớt ngọc
Ta lạc vào bóng hoa
Hương rừng thơm mái tóc

Ta ra đi cùng mây phiêu du
Áo dệt trăng xanh, thiên thu từng hẹn hò

Du thuyền ơi !

Phong vũ lắng dần trong khước mắt
Là ngọn gió si tình, bay vạt áo Tân Đô
Ta đi nhịp nhàng theo tiếng suối

Lòng đất xôn xao cùng thảo mộc trầm tư
Nghe nắng rung tà lụa mới
Đặt diu cánh bướm đề thơ
Sớm biệt quê hương, chiều mê đường viễn xứ
Ta hẹn tình ai cùng áng mây đưa

Thuyền ơi !

Đâu bến ước mơ ?
Mêng mang còn cát, bóng dừa xanh xanh

Tình Ở Miền Sông Núi Tự Do

Cảm khái quê xanh vẫn đợi chờ,
Ta về chung bóng nguyệt ban sơ.
Hồn mê lân dáng chiều pha máu,
Đỏ rục ân tình vạt áo thơ.
Ôi hỡi thiên nhiên! lòng bốn bề?
Đã nguôi tâm sự giữa sông hồ.
Đất yêu, gửi đất niềm hoan lạc,
Tình đẹp hoa vàng hát tự do.
Ta hát trắng ngàn, mê cỏ dại,
Loạn ly nào cản gió phiêu du.
Xuân thu yếu điệu, tình muôn ý.
Xuân thám bao lần? Thu hỡi Thu!
Sông xuân thuyền có hẹn hò
Giấc mơ lộng gió, đôi bờ cảm thông?
Thuyền đi
Ôi bóng chèo rung!
Bến vàng thơm nắng,
Hương bay cánh đồng.
Nửa âm đàn rưng đáy sông.
Bài ca trầm lắng
Trao duyên chiều hồng.
Nhìn lên hướng núi thương mong,
Hồn ai xa vắng
Hoài xuân mênh mông.
Vào thu hoa trắng,
Ta say núi rừng.
Nước ngọc rung rung,
Thuyền ơi! sóng lặng.
Thuyền đi, thu vẫn thanh bình,
Ý thu xưa có xanh tình trường giang?
Ta mê trông trận đêm vàng,
Tiếng ca đầu súng còn vang cõi nào ?

Gần nhau rồi, hỡi trăng sao!
Mộng đao binh thoáng chiêm bao ngọc ngà.
Nghìn sau ai gặp hồn ta ?
Sông hồ trác tuyết,
Núi non chưa già.
Người ôi! Tình động can qua,
Lòng người chữa khé,
Giang sơn kia nguyệt bao la.
Ôi nguồn yêu vô lượng!
Ai gót hồng bay hoa ?
Niềm quê lửa cháy sơn hà,
Mắt em vẫn đẹp
Hàng mi phong ba.

Trăng gió phiêu lưu vạt áo là,
Tình đi có mối gót kiều sa ?
Tóc bay ngát một phương hoài vọng,
Mái tóc kinh thành trắng bụi pha.
Thư bướm phân vân dòng chữ loạn,
Chờ mây viễn xứ hỏi tin nhà.
Em ơi! Em của mùa chinh chiến,
Mộng của sông hồ - Thơ của ta!
Đường dài, thu quạnh,
Hai ngã mưa hoa.
Bụi hồng cuộn lớp trường sa,
Hồn ai bạc mảnh trăng tà viễn phương.
Chiều nào

Mây trắng biên cương,
Rợn hồn đất lạ.
Ôi lòng gỗ đá,
Bừng máu quê hương!
Hỡi người em nhỏ,
Mắt gợn trùng dương!
Thoảng tình hoa cỏ,
Nét mày đượm sương.
Hương rừng động tóc thùy dương,
Áo bay tà lửa, lạc đường khói hoa.
Tương tư cuộn nước giang hà,
Nước bao nhiêu mạch phù sa thấm tình?
Đôi ta cầu nguyện bình minh,
Gọi nhau nghe Đất chuyển mình xót thương.
Biển hồ ơi! hỡi cố hương!
Lòng muôn dân cũng trùng dương sóng cồn.
Huyết thề rợn áo tân hôn.
Ta đi, Tình cũng theo hồn viễn chinh.

Em nhỉ ? Tình mơ ngoài trận địa,
Ta say màu lửa má băng thanh.
Vượt qua chiến lũy tim giao cảm,
Lòng phá trang đài, hẹn tuyết trinh.
Quan ải sâu xanh đôi mắt ngọc,
Cỏ hoa muôn dặm cũng đặng trinh.
Viễn phương thoảng gió vàng non biển,
Đất Tự Do ơi! có gặp Tình?

Hương Dương Lòng Nguyện

Ôi những người em đi viễn phương
Phong ba lòn tóc, em lên đường
Mắt thơ có gợn sâu sông núi ?
Ta mở lòng say đón chút hương

Tình hồi ! ra đi gặp chiến trường
Dặm hồng e thẹn áo băng sương
Lệ ta rỏ xuống bài thơ máu
Lòng nhớ sông hồ gởi đại dương

Chẳng hẹn gặp nhau vượt chiến hào
Ta lòng như lửa, mắt như dao
Muôn năm hồn đất bao dung hồi
Thương lấy người em nhạt má đào

Em đến giang san, khép tuổi ngà
Hương dương lòng nguyện nước non hoa
Mộng chiều mây động hoàng hôn mới
Lại biếc thu sang nhịp thái hòa

Nao nức thu kê, trăng hạnh phúc
Núi sông đoàn tụ kết vòng tay
Hồi người em nhỏ, lòng như bướm
Đội bóng hồng hoa, chấp cánh bay

Nẻo Áo Thu Sang

Giết nhau vừa tắt nụ cười
Đèn trong mơ lạ bóng người đêm qua
Bài thơ vùi giữa chần hoa
Nửa mê, vớt nảnh sao sa nghẹn ngào
Em giờ lệ có như sao ?
Cổ tay trinh nữ vòng nào hoen châu ?
Gối nào áp má canh trâu ?

Bờ vai nào ngả mái đầu thanh xuân ?
Lặng cười giấc ngủ tình nhân
Kề môi thờ nhẹ nghe gần chiêm bao
Nhà dân khuôn mặt tâm giao
Phổ khuya lọt ánh đèn vào tâm tư
Nếp nhàu vai áo sang thu
Xin em đừng khóc, gói mưa giận hờn
Gầy hao lửa nén linh hồn
Nhìn gương sợ bóng cô đơn lạ người
Giật mình biến động mù khơi
Gió mưa chợt vắng tiếng đời xót thương
Tượng sâu nguyên khối pha sương
Giờ vuông khăn liệm, mùi hương còn nồng
Em giờ tóc chảy thành sông
Nhìn nhau lệ có như nhung dịu hờn ?
Gục đầu thẹn gói tân hôn
Uống khô dòng lệ cạn nguồn chưa say
Rượu buồn thấm hạt sương bay
Gửi vào mưa gió những ngày em đi

Thủy Mặc 1 (Hoa rơi yên ngựa)

Một con đường nhỏ đất hồng,
Bâng khuâng vó ngựa men dòng suối xanh.
Mấy chùm hoa trắng mong manh,
Qua tàn lá biếc, trời thanh chập chờn.

Quạnh hiu cũng chẳng cô đơn,
Người đi trong bóng linh hồn rừng sâu.
Mên mang tiếng vượn gọi sầu,
Giật mình hoa rụng trắng màu tóc bay.

Non xa thương bóng ngựa gầy,
Sương gieo vạt áo thấm đầy mùi hương.
Ngập ngừng thu bước trên đường,
Nhớ đôi con mắt viễn phương hẹn hò.

Thủy Mặc 2 (Sóng Hồ Ba Bể)

Thuyền đi núi cũng phiêu bồng
Đáy sông lẫn sắc câu vòng trao nghiêng
Thoảng mùi hương lạ cao nguyên
Thuyền ơi ! có chở ngàn thiêng đi cùng ?

Chèo đưa mây dáng ngập ngừng
Lao xao hoa nắng, thủy cung in hình
Sông sâu chớp mắt thần linh
Thuyền qua thạch động, thấy mình cao bay
Tóc rừng sương khói chen mây
Đôi bờ cây uốn vòng tay bắt cầu
Hữu tình áp má bông lau
Chợt nghe con sóc trên đầu: mưa hoa

Sông lam cuộn khúc thanh xà
Triều đưa con nước bao la thở dài
Bồng dung thấm lạnh hai vai
Hồ rung mặt nước u hoài ngủ mơ
Ngả đầu, vách đá trầm tư
Mây tung cánh hạc nghìn xưa lượn về
Bờ xa lặng bóng hươu quỳ
Vàng tan ngậy ngắt pha lê mấy tầng
Vượt ngàn tiếng vượn lằng lằng
Núi hoang vu thốt băng khuâng rừng mình

Thuyền trôi lướt mộng thủy tinh
Màu chiêm bao nổi lênh đênh bến bờ
Nắng nhòa đảo nhỏ bơ vơ
Chiều son lồng ánh san hô chập chờn

Thuyền đưa mình lạc sơn thôn
Đêm nay chắc nghỉ đầu non lưng trời ?
Đầy khoang gió núi chơi vơi
Vọng thanh chim nhại tiếng người nhật khoan
Lòng dâng như suối chứa chan
Tiếng đầu như tiếng thác ngàn gọi ta ?

Rừng xanh vừa mới ra hoa
Một hồn xuân trắng vài ba sắc hồng
Nước xa thêm thiệp làn nhưng
Bến thuyền ngọc vỡ linh lung bóng chèo
Hồn rừng động tiếng nai kêu
Con thuyền độc mộc trôi theo nỗi buồn

Lũng lơ cá đớp hoàng hôn
Vạt xiêm thổ cẩm nét vờn thủy ba
Cô nàng lưng gợn nắng tà
Chèo đưa con mắt sao sa nổi chìm
Mơ về bóng núi thâm nghiêm
Tìm mây đưa lối, cánh chim ngại ngừng

Hỡi mây đầy nước phiêu bồng
Một xưa đã gặp mấy lòng dạo qua ?
Bao giờ tôi ước mơ xa
Xuân rừng có lẽ mặt hoa võ vàng ?
Cô đơn nhịp thở rừng hoang
Biết chẳng hồ nước mênh mang nhớ người ?

Thủy Mặc 3 **(Đường trưa)**

Lá xanh che khuất đường trưa,
Bóng thêu hoa nắng, lưa thưa điểm vàng.
Trời cao lắng xuống trường giang,
Hững hờ thay! áng mây hàng trôi qua.

Mây kia còn mãi nghĩ xa,
Hồ lim dim ngủ, chói lòa ánh gương.
Nhạc buồn một điệu thê lương:
Kèn ve nổi tiếng xót thương mấy hồi ?

Buổi trưa ngừng giữa lòng tôi,
Ái tình đỏ sắc hoa rơi đầu cành.
Chừng nghe qua bóng lá xanh,
Có chân ai lặng bước nhanh trong sầu ?

Lâm Tuyên Viễn Mộng

Rừng gấm, thu nghiêng cánh lụa vàng,
Lòng ơi! còn rộn sóng Đà Giang?
Mắt ta thăm thẳm niêm sơn cước,
Loạn ý thơ đề lá cỏ hoang.
Khe suối chiều mưa lắng vọng âm,
Nương xa diu dặt tiếng sơn cầm.
Lênh đênh sương phủ đường biên giới,
Nào giọng từ quy rõ lệ thâm.
Mây vương còn xa, núi bạc đầu,
Nhà sàn nghiêng mái nhớ thương nhau.
Người đi, bạt dấu chân hài-sáo,
Vạt áo chàm xưa có nhạt màu ?
Bếp lửa quay vuông, ánh mộng dài,
Men rừng lên thắm má hồng ai ?
Ngón tay phơ phất mùi hoang thảo,
Lượn nét mây vờn sợi tóc mai.
Vạt xiêm cô gái lâm thuyên ấy
Thỏ cầm hoa viên lẩn sắc mây.
Mắt lắng băng khuâng tình bộ lạc,

Củ rừng khói tỏa, giấc mơ bay.
Hương vị nồng say tự thửa nào,
rượu cần chưa nhấp đã lao đao.
Thâu canh vắng tiếng "khèn" man dại,
Dòng suối cô đơn cũng nghẹn ngào.
Sương khói chân mi, bóng núi sâu.
Đêm tàn nghe thác quặn lòng đau.
Hồn thơm hoa lá ngừng hơi thở,
Thoáng nã nùng hương, mộng ngả đầu.
Mưa hú ngàn lau, vượt ngọn đèo,
Gió lùa bóc đá, suối trào theo.
Khúc ca huyền bí sơn thần dậy.
Hòa tiếng nghìn xưa ngọn lửa reo.
Áo xanh sơn nữ - Ôi huyền hoặc!
Suối đọng màu lam cặp mắt rừng.
Con hoẵng lạc bầy kêu đỉnh núi.
Bỗng nghe trời biển nhớ muôn trùng.
Ta mê tiếng vượn sâu muôn kiếp,
Chim núi cầm canh, hoẵng gọi bầy.
Nét mặt hoa rừng, mưa giấc ngủ.
Ngàn thương, mái tóc xõa như mây.

Cung Đàn Tường Niệm

Khi anh chết, các Em về đây nhé,
Vị chút hương tình lưu luyến với nhau xưa.
Anh muốn thấy các em cùng nhỏ lẽ.
Tay cầm hoa, xõa tóc đứng bên mồ.
Em là lứt, Em là Buồn cổ kết,
Tự ngày anh ra sống kiếp trần ai.
Em khóc cho anh mối hận tình dài,
Em nói cho anh tấm lòng cô lẽ.
Và em nữa, ôi Sầu Hoài Thương Nữ!
Anh thường mê tiếng hát của Em xưa.
Những ngày vui, bóng mộng mắt không ngờ,
Em thân ái vẫn cùng anh tưởng nhớ.
Anh quên đây: còn người em duyên số.
Em đã về chưa nhỉ hồi Đau Thương!
Nhớ cùng Em đối bóng mấy canh trường,
Tự đêm ấy cầm tay nhau không nói...
Anh tưởng niệm các Em về một buổi,
Ở bên mồ, cỏ úa sắc chiều rơi.
Ngược Sông Mê, bàng bạc néo luân hồi,
Sầu rử tóc, ngậm ngùi in khóe mắt.
Anh đã thấy dáng em buồn cúi mặt,
Anh cảm lòng vì lệ của Thương Đau.

Các Em sang vĩnh biệt tấm thân sâu.
Các Em khóc, các Em buồn lắm nhỉ ?
Phải xa anh, từ đây đường nhân thế,
Các Em đi, phiêu bạt giữa thời gian.
Và từ đây trong khe núi, bên ngàn,
Các Em dạo, làm những hồn oan khổ.
Anh bơ vơ lạc trên đường thiên cổ.
Lạnh tâm tư, mờ tỏ ánh tinh cầu.
Mất anh rồi, Các Em sẽ về đâu ?

Trở Bước Quê Tình

Hồn phiêu lưu thôi mộng đường sông núi
Lữ khách buồn, dừng gót trước thành xưa
Đây dòng sông tư lự dưới sương mờ
Ngày tàn hết, Người về trên đất bạn

Vàng sắp rơi trong mắt sầu vô hạn
Còn đủ màu tô lại bóng chiều xa
Và đầu non còn một áng mây ngà
Vẫn xây đắp muôn lầu son, biếc cũ

Đây có phải một quán tình mái đỏ
Gót vương hầu chen rộn gác trăng mây
Ôi đêm hoa, rượu sánh rót cho đầy !
Bao môi thắm cạn nghiêng hồn lưu lạc

Đây ánh mộng một lầu đài tráng bạc
Bạc thang vàng quyến rũ gót ngàn phương
Và tháng, năm sao ngọc vẫn soi đường
Viễn khách lại tăng sầu lòng khát vọng

Và đây nữa biển trùng cao gió sóng
Hồn giang hồ chèo biếc một thuyền nan
Đây những đêm e ngại giữa sương ngàn
Đường vũ trụ gặp ghềnh muôn vạn lối

Chiều về đây, khi hồn phiêu lưu mỏi
Lữ khách buồn nghỉ gót trước thành xưa
Cảnh bình yên, một áng khói mây mờ
Ngày tàn hết, Người về trên đất bạn

Lòng ấy muốn cho mắt sầu vô hạn
Mộng giấc thường, ước vọng rất đơn sơ
Giữa làng yêu, rồi một buổi sương mờ

Hồn sẽ thoát như cánh hoa chiều rụng

Tôi chẳng luyến bậc vàng, thang mây lộng
Lầu phấn hương thôi góp bóng đào hoa
Ôi ! thuyền phiêu xa mãi bến sông nhà
Nay trở lại gác chèo bên gốc liễu

Trái tim hoa ! Hãy đón lòng này yếu
Tôi về đây ước chết giữa quê tình
Mắt ai buồn soi nắng động rung rinh
Hàng mi lặng đưa mây vào giấc ngủ

Xin gửi Ngàn Xanh nỗi lòng sầu xứ...

Gặp Em Huyền Diệu

1.

Em tự ngàn xưa chuyển bước về
Thuyền trao sóng mắt dẫn trăng đi.
Những dòng chữ lạ buồn không nói,
Nét lửa bay dài giấc ngủ mê.

Em đến, mong manh vóc ngọc chìm,
Tàn canh hồn nhập bóng trăng im.
Ta van từng đóa sao thùy lệ,
Nghe ý thơ sầu vút cánh chim.

Mùi ngón tay dâng lửa nguyện cầu,
Hỡi ơi ! Hồn chuyên kiếp về đâu ?
Ta xin giữ trọn lòng trinh bạch,
Ngưỡng vọng em như Nữ Chúa Sầu.

Em đến từ trong giấc hồn mang,
Lời ca không mở cửa thiên đường.
Thời gian bốn phía nhòa gương mặt,
Ảo tưởng nghiêng vàng trán khói sương.

Em với ta chung một hạn kì,
Hóa thân vào nét chữ cuồng si.
Chiêm bao động gót giày mê hoặc,
Trang giấy bay mùi tóc ái phi.

Nét chữ hoang sơ hiện dáng người,
Ta ngừng hơi gọi: Diệu - Huyền ơi!
Mắt ai tinh lọc xanh vẫn diệu ?

Tuyết gợn làn da bóng nguyệt trôi.

2.

Em đến vàng trắng bỗng toả hương,
Quen nhau, ngỡ truyện rất hoang đường.
Trang thư xoa tóc cười e lệ,
Nét chữ thu gầy, vóc ngậm sương.

Thăm thẳm chìm sâu cõi mộng nào ?
Nửa chiều huyền hoặc, nửa thân giao,
Mắt xanh em đến như màu khói,
Một thoáng hồng nhan ngọn gió trao.

Cặp mắt nhìn nhau có hẹn thề ?
Nào lòng - ôi khóc ngọc lưu ly!
Bài thơ khát vọng thành mưa gió,
Anh gửi vào trong những giấc mê.

Giấy mực say nồng hương tóc em,
Thương qua dòng chữ ngón tay mềm.
Vết son loáng nét môi cuồng vọng,
Lắng tiếng xuân cười, chết mỗi đêm.

Chết giữa mùa xuân, lạ cuộc đời,
Tên em còn đượm ngát vành môi.
Lung linh sao rụng, mưa hàng chữ,
Chợt sáng hồn em đáy mắt tôi.

Trăng bỗng u huyền, nắng cổ sơ,
Em về, nếp áo rộng hư vô.
Khói sương thạch động xa vàng trán,
Ta lạc vào trong tiểu thuyết xưa.

Mây quấn vòng lưng, tóc xoa vai,
Hồn lên thao thức búp tay dài.
Khoá xuân trinh bạch trắng làm gái,
Em lẫn vào thơ, trốn mộng hoài.

Gói rợn mình hoa, ửng má hồng,
Lòng Em - Ôi bí mật thâm cung.
Thịt da hương phấn, ngây dòng mực,
Nét bút đa tình, cánh bướm rung.

Trắng muốt tâm linh vạt áo sầu,
Canh gà chưa rụng đã xa nhau.

Thương cho xác bướm hai lần mộng,
Đành hẹn bài thơ gửi kiếp sau.

Tôi sẽ đi như giấc mộng buồn,
Và đi như vệt nắng cô đơn.
Kính thành hoang phế, em ngồi lặng,
Mái tóc còn vương một chút hồn.

Cung Đàn Tưởng Niệm

Khi anh chết, các em về đây nhé,
Vị chút hương tình lưu luyến với nhau xưa.
Anh muốn thấy các em cùng nhỏ lệ
Tay cầm hoa, xoa tóc đứng bên mồ.

Em là lướt, em là buồn cô kết,
Tự ngày anh ra sống kiếp trần ai.
Em khóc cho anh mỗi hận tình dài,
Em nói cho anh tấm lòng cô lữ.
Và em nữa, ôi Sầu Hoài Thương Nữ !
Anh thường mê tiếng hát của em xưa.
Những ngày vui, bóng mộng mắt không ngờ,
Em thân ái vẫn cùng anh tưởng nhớ.
Anh quên đấy: còn người em duyên số.
Em đã về chưa nhỉ hỡi Đau Thương !
Nhớ cùng Em đối bóng mấy canh trường,
Tự đêm ấy cầm tay nhau không nói...

Anh tưởng niệm các em về một buổi,
Ở bên mồ, cỏ úa sắc chiều rơi.
Ngược Sông Mê, bàng bạc nẻo luân hồi,
Sầu rủ tóc, ngậm ngùi in khóe mắt.

Anh đã thấy dáng em buồn cuối mặt,
Anh cảm lòng vì lệ của Thương Đau.
Các em sang vĩnh biệt tấm thân sầu...
Các em khóc, các em buồn lắm nhỉ ?
Phải xa anh, từ đây đường nhân thế,
Các em đi, phiêu bạt giữa thời gian.
Và từ đây trong khe núi, bên ngàn,
Các em dạo, làm những hồn oan khổ.
Anh bơ vơ lạc trên đường thiên cổ.
Lạnh tâm tư, mờ tỏ ánh tinh cầu.
Mất anh rồi, các em sẽ về đâu ?

Mục Lục:

thủ bút đình hùng/thư văn nghệ của đoàn thêm/ 1.đường vào tình sử/ 2.truyện lòng/
3.hương/ 4.tự tình dưới hoa/ 5.ân tình dạ khúc/ 6.một tiếng em/ 7.khi lòng đầy hương/
8.nụ cười thương nhớ/ 9.sóng nước đồng chiêm/ 10.bài hát mùa thu/ 11.chớp bể mưa
nguồn/ 12.vào thu/ 13.ẩm cúng/ 14. giáp mặt phù dung/ 15.xin hãy yêu tôi/ 16.tần hương/
17.duyên phượng hoa/ 18.sóng tây hồ/ 19.sâm thương sầu nhạc/ 20.mái tóc viễn phương/
21.đường khuya trở bước/ 22.tiếng dương cầm/ 23.dạ hội/ 24.xuôi dòng mộng ảo/ 25.liên
tưởng/ 26.hoài niệm/ 27.lạnh mùa đông cũ/ 28.gặp nhau lần cuối/ 29.bao giờ em lấy
chồng/ 30. lời thề trên gối/ 31.hòn giận/ 32.cánh chim dĩ vãng/ 33.tâm tình cuối năm/
34.thảo dã xuân tình/ 35.hoa bay về ngàn/ 36.xuân âm hương rừng/ 37.tình lại mới/ 38.hy
vọng chiều xuân/ 39.bướm xuân/ 40.thanh sắc/ 41.âm hưởng/ 42.tiệc bướm/ 43.khi mới
nhớ/ 44.đường về kỷ niệm/ 45.lạc hướng mây tàn/ 46.cặp mắt ngày xưa/ 47.dặm trường/
48.buồn á đồng xưa/ 49.du thuyền/ 50.tình ở miền sông núi tự do/ 51. hướng dương lòng
nguyện/. 52. nếp áo sang thu/ 53.thủy mặc 1, 2, 3/ 56.lâm tuyền viễn mộng/ 57.trở bước
quê tình/ 58.gặp em huyền diệu 1, 2/ 60.cung đàn tưởng niệm.

Đình Hùng

Nhà thơ. Tên thật **Đình Hùng**. Bút hiệu Thần Đăng, Hoài Điệp Thứ Lang. Sinh ngày 03 tháng 7 năm 1920 tại Trung Phụng, ngoại vi Hà Nội. Quê nội Phượng Dực Hà Đông. Con út cụ Hàn Phụng, làm chánh văn phòng Lãnh Sự Pháp tại Phi Luật Tân (từ năm 1918). Có một anh trai và bốn chị gái. (người chị tên Thúy Oanh là vợ thi sĩ Vũ Hoàng Chương).

Thời tiểu học, học ở trường Sinh Từ Hà Nội. Thời trung học, học trường Bưởi. Sinh hoạt văn học nghệ thuật từ năm 1943. Thơ đăng trên báo Hà Nội Tân Văn (của Vũ Ngọc Phan), Đời Nay (của Tự Lực Văn Đoàn). Năm 1944 cùng Trần Dần, Vũ Hoàng Dịch (em trai Vũ Hoàng Chương) làm báo Dạ Đài. Tham gia vào kịch nghệ trong các vở kịch Vân Muội của Vũ Hoàng Chương (giả nữ, đóng vai chính), Ngã Ba, cùng với Đỗ Đức Thu, Đoàn Phú Tứ, Nguyễn Tuân. Năm 1946 Theo

báo Cứu Quốc tản cư. Năm 1948 thành hôn cùng cô Nguyễn Thị Kim Thanh, về dạy học ở Thái Bình. Năm 1949 sinh Đình Hoài Ngọc, con trai (ông bà Đình Hùng có tất cả 3 người con: Đình Hoài Ngọc hiện ở Sài Gòn, Đình Hoài Hương hiện ở San Diego Hoa Kỳ. Người em út mất sớm). Cuối năm 1949 về lại Hà Nội. Năm 1952 làm báo Kinh Đô Văn Nghệ. Tháng 7 - năm 1954 vào Nam. Làm báo Tự Do với Tam Lang, Mặc Đỗ, Mặc Thu, Như Phong. Làm báo Sáng Đội Miền Nam với Võ Đức Diên. Cùng Thanh Nam chủ trương Ban Tao Đàn cho đài Phát Thanh Quốc Gia. Được giải thưởng Văn Chương Toàn Quốc với thi phẩm Đường Vào Tình Sử, năm 1961. Mang chứng bệnh ung thư gan, dạ dày. Qua đời ngày 24 tháng 8 năm 1967 tại bệnh viện Bình Dân Sài Gòn

Tác phẩm đã xuất bản :

Đám Ma Tôi (văn xuôi, 1943), Mê Hồn Ca (Tiếng Đông Phương Hà Nội, 1954), Đường Vào Tình Sử (thơ, Nam Chi Sài Gòn 1961), Ngày Đó Có Em (thơ, Giao Điểm, SG, 1967), Đốt Lò Hương Cũ (thơ, 1971), Cánh Tay Hào Kiệt (kịch), Phan Thanh Giản (kịch), Kỳ Nữ Gò Ôn Khâu (tiểu thuyết, còn có tên Người Đào Phủ Thành Đại La, ký bút hiệu Hoài Điệp Thứ Lang).

Chọn giới thiệu và có bài trong các tuyển tập, tác phẩm :

Thi Ca Việt Nam Hiện Đại (Trần Tuấn Kiệt, 1962), Văn Học Hiện Đại (Cao Thế Dung, Quần Chúng -1969), Thi Ca Tiền Chiến Và Hiện Đại (Bảo Vân 1978), Thơ Tình Bốn Phương (Thái

Doãn Hiều, HoàngLiên,1994), Lục Bát Tình (Đồng Nai , 1997), Thơ Tình Việt Nam Và Thế Giới (Nguyễn Hùng Trương , Thanh Niên, 1998), Văn Học Miền Nam,Thơ (Võ Phiến, 1999), Những Khuôn Mặt Văn Nghệ Đã Đi Qua Đời Tôi (Tạ Ty, nxb Thành Mỏ 1999).....

(Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)